

บทนำ

"นี่...อย่าบอกนะทีดี๊ ว่าเธอหลงรักแซคเข้ามาแล้ว!"

คุณพริ้งหรือ 'เพชรพริ้ง' มองผู้ชายที่ยืนควงสาวสวยทรงเซี่ยะราวกับหุ่นโชว์เสื้อสองนางซ้ายขวาอยู่ตรงมุมหนึ่งในห้องจัดเลี้ยงแห่งนั้น สลับกับหันมาถลิ่งตาใส่ฉันพร้อมตั้งคำถามอย่างเอาเรื่อง...

"เปล่าค่ะ..." ฉันตอบเสียงเบา มองคนถามตาปริบๆ 'ทีดี๊' คือชื่อเล่นส่วน 'จิรวดี' คือชื่อจริงของฉันเอง

"อย่าเซี่ยวะนะเธอ ห้ามลืมหึงเด็ดขาดว่าเขาเคยดูถูกเธอไว้ยังไง เขาว่าไงบ้างนะซี!" คุณพริ้งหันไปถามซี หรือ 'ศรีอาภา'

"ผมไม่กล้าเซจจนลืมหึงคุณหรอก กลัวหัวแตก นมก็ไม่มี... แซคเขาว่าเงี้ยย" ซีให้คำตอบแบบใส่อารมณ์อย่างซัดถ้อยซัดคำ "แล้วตอนที่ทีดี๊โดนแซงคิวแล้วไปแหวะผู้หญิงที่แซงคิวว่า...ถ้าไม่เห็นแกตัวก็แปลว่าไง แซคนี้รีบสวนทันทีเลยว้า...คนสวยเวลาเขาทำตัวจิ้งเ้งบ้างบางทีมันก็น่ารัก น่าเอ็นดูดีออก อย่าไปอิจฉาเขาเลย... ด้วยล่ะคะคุณพริ้ง"

"ฮึ้ยยย พังแล้วขึ้นแทน ยิ่งมอหน้าเขาฉันยิ่งอยากเอาหอกคิลิปโตไนต์ไปเสียบปอดซ้ายทะลุปอดขวา เพราะหน้าเขาเหมือนซูเปอร์แมน..."

อย่าถามว่าภาคไหน เพราะทุกเวอร์ชันมันก็โครงหน้าเดียวกันหมด!"

"ใจเย็นค่ะคุณพริ้ง..." 'ณชา' รีบปราม *ซุ่นแม่ม* ของหล่อน "หนูว่า... พี่ดีดีไม่ได้คิดอะไรกับแซคหรอก เพราะพี่ดีดีรู้เรื่องชวนสยองของแซคดีทุกอย่าง แล้วดูจากสายตาละห้อยเมื่อกี้... มันก็เป็นแค่สายตาดิ่งทั่วไป อย่าลืมนะว่าพี่ดีดีเคยไปถือป้ายไฟเชียร์แซคอยู่หน้าเวทีเดอะสเตจแอ็คเทอร์ รอบชิงด้วยนะคะ หนูว่า... น่าจะแค่ดิ่งแหละ"

"แค่ดิ่งเดอะสเตจแค่นั้นจริงๆ นะดีดี!" คุณพริ้งหันมาคาดคั้น

"เอ่อ... ค่ะ... ดีก็คิดว่าน่าจะเป็นแค่นั้น..."

ฉันว่า... น้ำเสียงตัวเองนี่มันฟังดูไม่ค่อยมั่นใจเอาซะเลย ทำไมเป็นแบบนี้ล่ะ...

บทที่ 1 มรดกก่อนโตพร้อมผู้หล่อล่า 1 อัตรา

"จะออกไปไหนกันหรือจะสาวๆ"

"ป้ามัท... สวัสดิ์ค่า"

'สาวๆ' ที่ว่าอันประกอบด้วยตัวฉัน ซี และแป้ง หรือ 'พรประภา' หั้นไปยกมือไหว้พลางขานรับคำทักทายของหญิงชราวัยเจ็ดสิบเศษๆ อย่างรำเริงพร้อมเพรียงกัน พวกเราอยู่ในลิบบี่ของ 'D-RISE CONDOMINIUM' ซึ่งเป็นที่พักอาศัยของฉันทอง 'ป้ามัท' หรือ 'คุณยายมัทรี' นั่งอยู่ตรงโซฟาปรับแขกตัวหนึ่งตามลำพัง

ป้ามัทยังมีท่าทีกระฉับกระเฉงและแลดูสุขภาพดีอย่างเหลือเชื่อ แต่ฉันกับเพื่อนๆ ยังจดจำได้ดีว่าตอนเจอแกครั้งแรกเมื่อสามสี่ปีก่อน ป้ามัทไม่ใช่คนที่ดูมีความสุขมากนัก แกดูเครียดและหม่นหมองอย่างหนัก แตกต่างจากตอนนี้ลิบบ๊ับ เนื่องจากมีปัญหาครอบครว้ในระดับร้ายแรง อย่างเรื้อรังมายาวนานเกือบสามสิบปี จึงทำให้กลายเป็นคนมองโลกในแง่ร้ายและมีแต่ความตึงเครียดครอบง่าตลอดเวลา แม้ว่าตอนนี้แกจะดูดีขึ้นจากเดิมมาก แต่พลังลบก็ยังคงจะมีหลงเหลือให้คนรอบข้างรู้สึกได้บ้าง...

"เรากำลังจะไปงานเลี้ยงรุ่นกันค่ะ" ฉันตอบ มองหญิงสูงวัยด้วยรอยยิ้มหวานละไม ฉันไม่ได้ลำบากอะไรเลยในการที่ต้องพยายามแผ่แผ่ความรักความอบอุ่นให้แก่ป้ามัท หลังจากที่ป้าเคยพูดออกมาว่า...การอยู่ใกล้ฉันทำให้แกรู้สึกอบอุ่นหัวใจ ฉันก็มีความสุขมากที่ได้ทำตัวเป็นประโยชน์ต่อคนแก่ผู้มีชีวิตอย่างเดียวดายคนหนึ่ง และรู้สึกดีเสมอเมื่อสัมผัสได้ว่าป้ามัทรับรู้ถึงความรู้สึกดีๆ ของฉัน ซึ่งเพื่อให้เห็นแก่ความดูสาวเกินอายุของป้าฉันกับเพื่อนๆ จึงขออนุญาตเรียกกันว่า *ป้าแทนยาย* จุดนี้แกดูแฮปปี้มากเลยทีเดียว

"แล้ววันนี้คุณที่ออกไปส่งพวกหนูหรือจะ" ป้ามัทถามอย่างสงสัย

"หนูขอไว้เองล่ะค่ะ มันอี๊ดอัดทุกที่เวลาสามีย้ายซีมาตามเทกแคร์อย่างใกล้ชิด ยิ่งตอนเราไปงานตั้ง ทั้งคอนเสิร์ต ทั้งแฟนมีต..." แบ่งพูดพลางถอนใจเฮือกอย่างไม่คิดจะเก็บอาการเหนื่อยหน่ายสามีเพื่อนเอาไว้แค่นั้นใจ "ดูคอนฯ จบระหว่างทางกลับบ้านจะหวัดลูกแรงๆ ก็เกร็งใจคุณที่ออกไปมารับ ถ้าตัวเพื่อนไม่ใช้เจ้านายหนูก็ว่าไปอย่าง นี่เกร็งกันจนหวัดไม่ออก" ลูกที่วานั้นหมายถึงศิลปินเกาหลีที่เธอชื่นชอบ บางครั้งพวกเราที่ชอบอุบุโลกน์ตัวเองเป็น *คูมแม่ม* ของศิลปินเพื่ออรรถรสในการตั้ง

"แต่พวกแกจะเลิกคบฉันเพราะคุณที่ออกไปไม่ได้ สัญญาแล้วนะ" ซีรีบตักคอไว้ก่อน

"จึ้นทำไม่หนูไม่บอกสามีไปตรงๆ ละว่าไม่ต้องมาคอยรับส่ง เพื่อนอี๊ดอัด"

คนที่ได้รับคำแนะนำถึงกับยิ้มเจื่อน ออกอาการอึกอักเบาๆ

"ซีรีบออกไปสามีนางก็จะน้อยใจเอานะสิคะ เตี้ยวก็จะหาว่าเมียรำคาญเมียไม่รัก เมียสนใจแต่เพื่อน สนใจแต่สามีมโนมากกว่าสามีตัวจริง แค่คุณที่ออกไปเขายอมตามใจปล่อยซีมาตั้งกับเพื่อนได้นี่ก็ถือว่าเป็นบุญของนางมากแล้ว พวกหนูเลยต้องยอมทนเพื่อเห็นแก่ความสุขและชีวิตคู่ของเพื่อน"

ฉันช่วยให้ความกระจ่างแทนศรัย "อีกหน่อยซีก็ไม่มีเวลามาสนุกกับเราแล้วล่ะคะ เพราะตอนนี้นางท้องแล้ว พอมีลูกคงต้องลาวงการ"

"แค่ชั่วคราวล่ะยะ พอลูกโตฉันก็จะพาลูกไปตั้งด้วย" ศรัย รีบบอก

ส่วนป้ามัทพอได้ยินเรื่องที่ซีท้องก็เลยอุทานออกมาอย่างตื่นเต็นต์ใจดวงตาที่เย็นชาเป็นนิจของแกส่องประกายระยิบ ฉันเห็นแล้วรู้สึกใจฟูขึ้นมาทันที ความผูกพันตลอดสามปีของเราคงทำให้ฉันเห็นป้ามัทเป็นเหมือนญาติสนิทคนหนึ่ง... ป้ามัทรีบแสดงความยินดีกับว่าที่คุณแม่อย่างจริงใจ...

"แล้วนี่สามีซีไม่ห่วงแยเลยหรือจะ 'ไม่' ยิงตามประกบหนักกว่าเก่า?"

"โซคดีที่คุณที่อุปเขาพอจะมีเหตุผลล่ะ รู้ว่าคนท้องไม่ใช่คนป่วยหนักไม่ต้องคอยประคบประหงม ก็เลยไม่ค่อยห้ามอะไรเมียมาก เพราะแค่ที่ห้ามๆ อยู่เนี่ยมันก็เยอะแล้วล่ะ" ฉันตอบพลางเหลือบมองศรัย ยิ้มๆ เพราะรู้ว่าแม้คุณที่อุปจะยอมปล่อยภรรยาที่กำลังท้องกำลังใส่ให้ใช้ชีวิตได้อย่างตามสบาย แต่ลึกๆ แล้วเขาก็คงเป็นห่วงอย่างหนักอยู่นั่นเอง เพียงแต่พยายามยั้งใจตัวเองไม่ให้ก้าวก่ายเกินเหตุจนซีรำคาญ... ซึ่งเอาจริงๆ ศรัย นางทั้งรักทั้งหลงสามียังกับอะไรดี คงไม่มีทางรำคาญอยู่แล้ว แล้วปกติคุณที่อุปเองก็งานยุ่งมาก การที่ภรรยามีวิธีหาความสุขง่ายๆ ในยามที่เขาไม่มีเวลาให้จึงน่าจะช่วยให้คุณที่อุปเบาใจไปได้บ้าง

"พวกหนูไปก่อนนะคะ แท็กซีมาแล้ว" ซีบอกเมื่อเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยคนหนึ่งผลัดประตูเข้ามาในลิอบบี้แล้วส่งสัญญาณบอกพวกเธอเกี่ยวกับรถแท็กซีที่เพิ่งเข้ามาจอดเทียบ

"ไปเถอะจะ นี่ป้าก็รอแซคมารับอยู่ อีกสิบนาทีน่าจะมาถึง บอกแล้วว่าไม่ต้องมาก็ไม่ยอมมั้ง ตี้อจะมาให้ได้ พักนี้ซักจะนำรำคาญขึ้นทุกวันเลยพ่อคนนี่เนี่ย!" ป้ามัทพูดถึงหลานชายคนเดียวด้วยสีหน้าเอือมระอาแกมขุ่นเคืองชัดเจน ซึ่งฉันก็ไม่แปลกใจเลย เพราะเป็นที่รู้กันมานานแล้วว่าป้ามัทไม่ได้รักใคร่ไปดีหลานชายคนเดียวอย่างแซคมมากนัก แต่ทว่าตอนนี้

ฉันพอจะจับสังเกตได้ว่าความซิงซังที่เคยมีอย่างท่วมท้นในใจของป้ามัท เริ่มจะลดน้อยถอยลงไปเรื่อยๆ อย่างเห็นได้ชัด พุดง่าย ๆ คือดูเหมือนจะค่อยๆ ใจอ่อนกับหลานรักมากขึ้นทุกที...

แต่อย่างไรก็ตาม ฉันมักจะอดตื่นเต้นไม่ได้ทุกทีที่ได้ยินป้ามัทเอ่ยถึงเขา สาเหตุก็เพราะฉันเป็นดั่งดวงของแซคคารี โลแกน!

"อู๊ยยย... นี่แซคจะมาหรือคะ"

"ดีดี หยุดเดี๋ยวนี้ เลิกทำท่าระริกระรี่เลยนะ!" ซีเบรกเสียงแหลมปรืด "ไปกันได้แล้ว ได้ยินชื่อผู้ชายแล้วหูฝั่งตาโตแบบนี้ได้ไง เดี่ยวเถอะ!"

ฉันทำหน้าที่เลอลหลาพลงหัวเราะเก๋ๆ ขยับแว่นตาเล็กน้อย รู้สึกขัดเคืองกับการออกนอกหน้าของตัวเองนิดๆ เหมือนกัน แต่มันช่วยไม่ได้ นี่นา ก็ตอนนี้ฉันยังปลื้มแซคอยู่ อีกทั้งเมื่อไม่นานมานี้ฉันเคยคลั่งไคล้เขาในระดับโคม่าอยู่หลายเดือนเลยละ จนกระทั่งเมื่อประมาณห้าเดือนก่อนหน้านี้ ก็มีสาเหตุบางอย่างมาทำให้อาการที่หนักหน่วงค่อยๆ พุเลาเบาบางลงไปเรื่อยๆ

'แซคคารี โลแกน' หรือ 'แซค เดอะสเตจแอ็คเตอร์ ซีซั่น 1' เป็นชายหนุ่มหล่อล้ำลูกครึ่งไทย-อเมริกันที่ฉันปักใจไหลหลงมาตั้งแต่รอบคัดเลือกของ เดอะสเตจแอ็คเตอร์ ซีซั่น 1 รายการประกวดเรียลลิตี้คัดเลือกนักแสดงชายของค่ายวีรากรที่จบลงไปแล้วเมื่อราวห้าเดือนก่อน

แต่ครั้งนั้นแซคได้สร้างความเสียหายให้แก่รายการและต้นสังกัดอย่างวีรากรค่อนข้างสาหัส ด้วยการทิ้งเวทีการประกวดและการประกาศผลในรอบสุดท้ายไปอย่างไม่ใยดี ทั้งที่เขาเป็นหนึ่งในสี่ของผู้เข้ารอบชิงแท้ๆ ภายหลังได้มีข่าวลือถึงขนาดที่ว่าจริงๆ แล้วแซคเป็นคนที่ได้รับชัยชนะในรายการนี้ด้วยซ้ำ แต่ด้วยความที่เขาทิ้งการประกวดไปต่างประเทศก่อนถึงวันประกาศผลบนเวทีรอบสุดท้ายแคว้นเดียว ซึ่งวันประกาศผลจะมีการถ่ายทอดสดผ่านโทรทัศน์ด้วย จึงทำให้ทางรายการต้องเปลี่ยนตัวผู้ชนะ

เป็นคนอื่นแทนอย่างกะทันหัน สร้างความโกลาหลให้กับทุกฝ่ายเป็นอย่างมาก กลายเป็นปัญหาใหญ่ที่ทำให้ 'บุร์สกร' หรือ 'คุณโบว์' ผู้บริหารแห่งวีรากรกรุ๊ป ซึ่งนั่งแท่นเป็นผู้จัดรายการเดอะสเตจต้องกุมขมับด้วยความเครียด

แซคฉีกสัญญาของวีรากรอย่างไร้เยื่อใยและเรียกได้ว่าไร้ความรับผิดชอบอย่างสิ้นเชิง โดยยอมจ่ายค่าปรับฐานละเมิดสัญญาเป็นเงินก้อนโตอย่างไม่อิดออดและไม่ต่อรองใดๆ ทั้งสิ้น จนทำให้เขาถูกวิพากษ์วิจารณ์และโดนประณามอย่างหนัก

ทว่าทั้งที่เห็นชัดๆ ว่าเขามีพฤติกรรมที่ไม่น่ารัก แต่นั่นกลับยังชื่นชอบเขาในฐานะแฟนคลับเดอะสเตจไม่ยอมเลิกรามางจนถึงทุกวันนี้ แม้อาการคลั่งไคล้จะบรรเทาหลงไปจากช่วงแรกมากแล้ว...แต่ความประทับใจก็ยังคงหลงเหลืออยู่ไม่น้อย จึงเป็นเหตุให้เพื่อน ๆ ในกลุ่มพากันขัดหูขวางตาเป็นอย่างดี ถ้าแซคเป็นแค่ไอดอลทั่วๆ ไปเพื่อนคงไม่ว่าอะไร แต่นี่เขาเป็นคนที่อยู่ในแวดวงสังคมของบรรดาสามีเพื่อน ๆ ฉันด้วย ทั้งยังเป็นผู้ชายที่เพื่อนในกลุ่มของฉันมีอคติอย่างแรงกล้า

แม้ว่าภายหลังจะมีข้อมูลออกมาชี้แจงการกระทำของแซคว่าสาเหตุที่ทำให้ต้องทิ้งเวทีการประกวดไปอย่างกะทันหันก็เนื่องมาจากผู้เป็นแม่ที่อยู่ต่างประเทศในขณะนั้นประสบอุบัติเหตุรถชนบาดเจ็บสาหัส ทว่าถึงกระนั้นคุณโบว์ก็ประกาศชัดเจนไปแล้วว่าจะไม่ให้ภัยและไม่ให้ออกาสเขาอีกแล้ว ตั้งแต่ไปต่างประเทศคราวนั้นแซคก็ได้ห่างหายจากวงการบันเทิงไปจนกระทั่งตอนนี้...

"อย่าถือสาเลยนะ ฉันเป็นติ่งแซคนี่นา มันก็ต้องมีตื่นตันทันบ้างสิ" ฉันออกตัวเสียอ่อย รู้ดีว่าซีเกลียดแซคมากแค่ไหน เนื่องจากซีเป็นภรรยาคุณท็อป ซึ่งคุณท็อปเป็นพี่ชายคุณโบว์ ทั้งยังเป็นผู้บริหารระดับสูงของวีรากรกรุ๊ป ทำให้ซีเป็นเตี๊อดเป็นคั่นแทนสามีและคุณโบว์อย่างยิ่งเมื่อคราวที่แซคสร้างความเสียหายแก่เดอะสเตจ...

"ป่าเองก็เตือนหลายครั้งแล้วนะดีดี ว่าผู้ชายพรรคนั้นไม่คู่ควรกับการที่คนดีๆ อย่างหนูจะไปชอบ อย่าไปรู้สึกดีด้วยไม่ว่าจะในฐานะอะไรก็ตาม" ป้ามัทตกเตือนฉันด้วยน้ำเสียงดุๆ หน้าตาเคร่งเครียดจริงจัง "แซคเป็นพวกรักง่ายหน่ายเร็วไม่ต่างอะไรจากพ่อแม่เขาหรอก ที่สำคัญเขาเหมือนคุณตาเขามาก... เจ้าชู้ไม่เลือกหน้า ดูจากข่าวฉาวของเขาที่ถูกขุดออกมาในช่วงที่ประกวดเดอะสเตรซลี มีแต่เรื่องชู้สาวที่น่ารังเกียจทั้งนั้น ถ้าหนูไม่ยอมต้องทุกขใจอย่างที่ป่าเคยเป็นเพราะคุณตาของแซค ก็ไม่ควรไปยุ่งกับผู้ชายเจ้าชู้อย่างเจ้านั้นเด็ดขาด"

"โธ่... ป้ามัทคะ ดีแค่ดึงเขาจากเดอะสเตรซลี ไม่ได้จริงจังขั้นนั้น ก่อนเขาประกวดเดอะสเตรซลีก็ไม่เคยสนใจเขาเลย เพราะดีเองก็เป็นคนหนึ่งที่อยู่พฤติกรรมแย่ๆ ของเขาดีที่สุดในที่สุด เพราะเขาเป็นเพื่อนสนิทเจ้านายดี"

ที่ฉันรู้เรื่องเสื่อมเสียของเขาแทบทุกอย่างโดยละเอียดมาตั้งแต่ก่อนลงประกวดเดอะสเตรซลี ก็เพราะฉันเป็นเลขานุการส่วนตัวของคุณ 'นริศ' หรือคุณ 'ไอซ์' และคุณไอซ์เป็นเพื่อนรุ่นพี่ที่สนิทกับแซคมาก ถึงแซคจะอายุน้อยกว่าคุณไอซ์หลายปีแต่ก็สนิทสนมเหมือนเพื่อนรุ่นเดียวกัน ทั้งพวกเขาทั้งคู่ยังลงทุนในธุรกิจหลายประเภทร่วมกัน การทำงานให้คุณไอซ์อาจจะทำให้ฉันรับรู้มาตลอดว่าแซคเป็นหนึ่งในนักลงทุนรุ่นใหม่ไฟแรงที่สามารถวิเคราะห์การตลาดได้แบบไม่เคยผิดพลาด และเลือกลงทุนได้อย่างถูกต้องเสมอ แต่การที่เขาสนิทกับคุณไอซ์มันก็ทำให้ฉันได้มีโอกาสรู้เห็นพฤติกรรมอันเหลวแหลกของแซคอย่างใกล้ชิดด้วยเช่นกัน

"ดีมีมาโดนใจคาแร็กเตอร์ก็ตอนที่เขาประกวดเดอะสเตรซลี มันจึงไม่มีอะไรมากไปกว่าอารมณ์ของตึงคนหนึ่ง เชื่อดีสิคะ" ฉันพยายามอธิบายเสียงเข้มกว่าปกติ

"แต่การเห็นผู้ชายแบบนั้นเป็นไอดอล มันไม่น่ารักเลยนะจะคนดี" ป้ามัทพูดเสียงหวานแต่ทำตาตุ๋น โดยรวมเลยถือเป็นการตำหนิแรงๆ

"ยังงป่าก็อยากให้หนูเลิกชื่นชมเขาไม่ว่าจะในฐานะอะไรก็ตาม"

"แหม แต่ถึงจะคิดว่าเขาน่ารักมาก และดีก็ชอบจนมั่นใจว่ารับข้อเสียเขาได้ทุกอย่าง แต่ก็คงไม่เอาเขามาเป็นแบบอย่างไปทุกเรื่องหรอกคะ ป้ามัทยออย่าห่วงเลย" ฉ้นออกตัวพลางหัวเราะ

"ยังงป่าจะพยายามเชื่อหนู แต่ตอนนี้พวกหนูไปกันได้แล้วละลูก ไร่เราค่อยมาคุยกันนะ" ป้ามัทยบอกลงโบกมือไล่เมื่อเห็นว่าเราปล่อยให้แท็กชื้อรอนานแล้ว

พอเข้านั่งประจำที่ในแท็กชื้อ ฉ้นก็ถูกเพื่อนสัมภาษณ์เรื่องแซคทันที...

"นี่แซคกลับจากเมืองนอกแล้วหรือดีดี ตั้งแต่เมื่อไหร่" แบ่งถามด้วยความสนใจ "คุณโบว์รู้อย่างนี้" แบ่งเป็นเลขาฯ ส่วนตัวของคุณโบว์พอดถามฉ้นเสร็จก็หันไปทางชื้อ "คุณที่อปละ...รู้อีหลี"

"ไม่รู้เหมือนกัน ไม่ได้คุยเรื่องนี้กับเขาเลย" ชื้อส่ายหน้าตอบอย่างไม่สนใจนัก อารมณ์เกลียดแซคของชื้อคงเบาบางไปพอสมควรแล้วถ้าเทียบกับตอนที่เกิดเรื่องใหม่

"เขาน่าจะกลับมาได้สักสองอาทิตย์ ตั้งแต่ทิ้งเวที่เดอะสเตจเขาก็ไปๆ มาๆ ตลอดนะ เพราะต้องกลับมาดูงานที่ทิ้งไว้ให้ผู้ช่วยทางนี้จัดการแทนด้วย แต่รอบนี้ดูเหมือนแซคจะกลับมาอยู่ยาวเลย คุณโบว์กับคุณที่อปทราบอีหลี อันนี้ฉ้นไม่รู้ แต่คุณพริ้งกับคุณไอซ์น่าจะรู้แล้ว" ฉ้นให้ความกระจ่างแก่เพื่อน "เพราะสองสามวันก่อนนี้แซคเพิ่งไปหาคุณไอซ์ที่ออฟฟิศ ฉ้นนี่ตื่นตื่นแทบตายตอนเห็นหน้าเขา ไม่ได้เจอมาตั้งสี่ห้าเดือน กลับมารอบนี้แซคก็ยังไม่ล่อล้าและแซคชื้อหัวจตเท่าไม่เปลี่ยนลักษณะ แต่วานะ...ทำทางเขาดูร้ายกาจกว่าเมื่อก่อนบอกไม่ถูก หน้าตาดูเหวี่ยงๆ ชื้อหงุดหงิด และเย็นชาพิกล ทั้งที่ตอนที่ประกวดเดอะสเตจเขาอุตสาหะเปลี่ยนแปลงไปมากแล้วแท้ๆ ทั้งยิ้มเก่ง พูดมากขึ้น ชื้อเล่น กวนประสาทมากกว่าเดิม ทำทางรวมๆ

ก็ดูเป็นมิตร"

ฉันเล่าพาลงนี้ถึงวันที่เขามาขอพบคุณไอซ์ที่ออฟฟิศ

"แต่ก็ไม่รู้นะ... วันนั้นที่มาออฟฟิศคุณไอซ์เขาอาจจะดูบึ้งๆ ตึงๆ ผิดปกติเพราะว่าอยู่ต่อหน้าฉันก็ได้ ก็เขาเกลียดฉันยังกับอะไรดี..."

ช่วงแรกนั้นแซคเปิดตัวในรายการเดอะสเตจด้วยบุคลิกที่ค่อนข้างนิ่ง และเงียบขรึมจนดูขี้เก๊กกว่าคนอื่นเขา ท่าทางเหมือนกับคนที่โดนบังคับ หรือถูกเคี่ยวเข็ญให้ลงประกวดโดยไม่เต็มใจ (ซึ่งมันก็มีส่วนจริงอยู่บ้าง นิดหน่อย) ทั้งยังชอบใช้สายตาแบบแอบบอยเท่ๆ คูๆ มองใครต่อใคร จนทำให้ผู้หญิงอ่อนระทวยกันถ้วนหน้า แต่แม้จะพูดน้อยหากพอพูดออกมา แต่ละทีก็มีฝีปากค่อนข้างจัดจ้านและกวนประสาทได้น่ารักมาก เขายิ้มไม่เก่งเท่าไรถ้าเทียบกับผู้ชายประกวดรายอื่น แต่พอหัวเราะหรือยิ้มทีก็สะกดทุกสายตาและเหมือนจะทำให้โลกหยุดหมุนไปเลย เขาอาจจะค่อนข้างนิ่ง ... แต่กลับมีเซ็กซ์แอฟฟิเชียนแรงจนรู้สึกได้ชัด ความสามารถในการแสดงของเขาไม่ได้ดีที่่สุดถ้าเทียบกับคู่แข่งในรายการทั้งหมด แต่เมื่อมันรวมเข้ากับความเป็นตัวตนในแบบของเขาแล้วแซคก็กลายเป็นผู้ชายที่มีเสน่ห์น่าค้นหาอย่างประหลาด เขากลายเป็นสีสันสำคัญอย่างหนึ่งของรายการเดอะสเตจ ที่ดึงดูดผู้ชมได้อย่างไม่น่าเชื่อ

ความตื้อตึงและเอาแต่ใจอย่างหน้าตาเฉยในบางครั้งของเขา ที่เหมือนจะไม่แคร์กระแสต่อต้านจากผู้ชมเลยนั้น มันกลับกลายเป็นสิ่งที่น่ารักสำหรับผู้ชมจำนวนมากโดยเฉพาะในกลุ่มชะนีและแก๊งกวาง ดังนั้นพฤติกรรมบางอย่างแทนที่จะถูกด่ายับ ดันกลายเป็นว่ามีแต่คนหมั่นใส้ในเชิงเอ็นดู และพร้อมจะสปอยล์จนเขายังเสียนิสัยขึ้นไปอีก แล้วยังการทำตัวขี้นด้วยท่าทีกวนๆ กับคำพูดคำจาจิกกัดเสียดสีอย่างหน้าตายของเขา ก็มักสร้างกระแสทางโซเชียลไปในเชิงตลกขบขันทุกครั้งไป ซึ่งฉันสังเกตเห็นว่าทุกคำที่เขาพูดออกมานั้นจริงๆ แล้วล้วนผ่านการกลั่นกรองอย่างดีและคำนึงถึงผล

ที่จะตามมาอย่างรอบคอบ...

สรุปแล้วทุกสิ่งทุกอย่างของแซคในรายการเดอะสเตจ มันมีความลงตัวอย่างประหลาดและเป็นธรรมชาติเสียจนกลายเป็นเสน่ห์เฉพาะตัวที่ไม่อาจมองหาได้จากใครอื่นอีก ผู้ชมจึงตกหลุมรักและทำให้นั้นกลายเป็นแฟนคลับที่ต้องตามเชียร์ขาดการแข่งขันอย่างเหนียวแน่น จนแทบจะลืมอดีตและตัวตนในแง่ลบอีกด้านหนึ่งของแซคที่ฉันเคยรู้จักมาก่อนไปเสียสนิท

คุณโบว์ช่วยสร้างสตอรี่ให้แซคในการเข้าประกวดเดอะสเตจครั้งนั้นว่า แซคกับ 'เอริก' เป็นเพื่อนสนิทที่ชอบหาเรื่องเอาชนะคะคานกันมาโดยตลอด เมื่อแซคถูกเอริกทำให้งงประกวดรายการนี้กับเขา แซคที่เป็นนักธุรกิจรุ่นใหม่ไฟแรงทั้งยังเป็นทายาทนักธุรกิจใหญ่รายหนึ่ง จึงตัดสินใจรับคำท้าของเพื่อนอย่างไม่ลังเล แน่ใจว่ากรณีนี้ถูกวิพากษ์วิจารณ์ในตอนแรกว่า แซคก็แค่เด็กเส้นที่ถูกดึงมาร่วมรายการโดยไม่ได้จริงจึงกับการประกวดเหมือนคนอื่นๆ แต่คุณโบว์ก็สามารถกอบกู้สถานการณ์ครั้งนั้นได้ง่ายๆ ด้วยการให้เอริกโพสต์ข้อความผ่านทางโซเชียลมีเดียว่า...

'อย่าด่วนสรุปใครจากเหตุผลเพียงข้อเดียวที่คุณได้ยินมา เพราะมันยังมีสิ่งที่คุณไม่เคยได้ยินอยู่อีกหลายข้อ'

ส่วนแซคกลับตอบโต้การถูกวิพากษ์วิจารณ์อย่างหนักในคราวนั้นด้วยความเงียบ ซึ่งทั้งหมดนี้ได้พลิกวิกฤตให้เป็นโอกาสได้อย่างง่ายดายไม่น่าเชื่อ เพราะคนส่วนใหญ่รู้สึกดีต่อปฏิกิริยาตอบสนองดังกล่าวของแซคและเอริก รวมถึงรายการเดอะสเตจด้วย ทำให้ทั้งหมดยิ่งได้รับคะแนนนิยมเพิ่มขึ้น แต่แล้วทุกอย่างก็พังพินาศลงอย่างไม่เป็นท่าในวันที่แซคทิ้งเวทีการประกวดไปหาแม่ที่บาดเจ็บปางตายจากอุบัติเหตุร้ายแรง คนที่เกลียดและหมั่นไส้เขาเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว รวมถึงคนที่ไม่ได้รักเขาจริงมาตั้งแต่ต้นต่างก็ได้ที่เชื่อมโยงเรื่องราวและโจมตีเพื่อขยี้เหตุการณ์ทั้งหมดให้เสียหายบานปลายอย่างเมามัน

"แต่ไม่รู้สิ...ฉันว่าตอนนี้แซคมีออร่าแบบบอยหนักกว่าเดิมอีกอะ
เข้มขึ้นนิดๆ เครียดลึกๆ เหงียงหนอยๆ เหมือนคนที่มีเรื่องอะไรอยู่ในใจ
แต่สายตาดูคล้ายจะมีความอ่อนไหวบอกไม่ถูก ดูรวมๆ แล้วน่ารักมาก
เลย..."

"นี่! แกอย่าเวีนเว้อถึงผู้ชายแล้วเคลิ้มแบบนี้ได้ใหม่ดีดี ขอเนื่อๆ
เน้นๆ ว่าเขาไปหาคุณนริศทำไม แล้วเขาพูดอะไรให้ฟังบ้าง เขาจะเอาไป
ต่อกับวงการบันเทิง เฟิ่งเคลียร์เรื่องครอบครัวเขาที่เมืองนอกเสร็จแล้ว
เลยกลับมา... หรืออะไรยังไง" แป้งเบรกฉันแล้วถามต่อเป็นชุด

"เรื่องพวกนั้นเขาจะมาเล่าให้ฉันฟังได้ไงเล่า แล้ววันนั้นเขาก็ไม่ได้เจอ
คุณไอซ์กับคุณพริ้งด้วย แซคกลับไปโดยไม่ได้พูดอะไรเลย ตอนนั้นคุณไอซ์
ให้ฉันไล่แซคกลับไปก่อนเพราะคุณพริ้งอยู่ที่ออฟฟิศด้วย"

เป็นที่รู้กันว่าคุณพริ้งไม่ชอบแซคเป็นการส่วนตัว จะว่าไปแล้วเธอ
เกลียดแซคเสียยิ่งกว่าที่คุณโบว์และซีเกลียดเขาด้วยซ้ำ คุณโบว์กับซี
ไม่พอใจเรื่องที่แซคสร้างความเสียหายให้กับเดอะสเตจ...สืบเนื่องไปถึง
ธุรกิจของวีรกร ในขณะที่คุณพริ้งรังเกียจแซคสุดๆ เพราะปีที่แล้วก่อนจะ
ลงประกวดเดอะสเตจ แซคเคยถือวิสาสะพานางแบบสาวสองรายไปสนุก
สุดเหวี่ยงกันบนเตียงที่บ้านเธอโดยไม่ได้รับอนุญาต จนทำให้เธอสติแตก
เพราะเข้าใจผิดคิดว่าคุณไอซ์ร่วมวงกับเขาด้วย

ฉันรู้เรื่องเกี่ยวกับรสนิยมทางเพศอันโลดโผนดังกล่าวของแซคมา
นานแล้ว ครั้งแรกที่เห็นกับตาว่าเขามีเซ็กซ์กับผู้หญิงที่ละสองคนพร้อมกัน
คือเมื่อคราวที่ฉันตามคุณไอซ์ไปประชุมต่างจังหวัดเมื่อราวหนึ่งปีครึ่ง
ก่อนหน้านี้ แซคไปประชุมด้วยในฐานะตัวแทนบริษัทคู่ค้ากับธุรกิจประเภท
หนึ่งของคุณไอซ์ ตอนนั้นฉันนั่งวันตามหาเจ้านายตัวเองอยู่ แต่ดัน
ทะเล่อทะล่าเข้าวิลล่าผิดหลัง ไปเจอแซคกำลังเรีกรักอย่างเร้าร้อนกับผู้หญิง
สองคนในสระว่ายน้ำส่วนตัว เขาโกรธมากเมื่อฉันผลุนผลันเข้าไปโดย

ไม่ได้รับเชิญ แต่สีหน้าเขาตอนนั้นแทบไม่เปลี่ยนเลย...ฉันจำได้ติดตา แฉกแค่สบถด่าแล้วไล่ฉันออกจากห้องยังกับหมูกับหมา โดยที่ไม่คิดจะ ยุติกิจกรรมทางเพศที่กำลังดำเนินอยู่เลยด้วยซ้ำ ผู้หญิงสองคนที่อยู่กับเขาก็เช่นกัน พวกเขาดูเหมือนจะไม่อายและแทบไม่รู้สึกรอะไรเลย คนที่เสียมารยาทอย่างฉันจึงเป็นฝ่ายที่ต้องอับอายและซ้อกจนตัวแข็งเป็นหิน แทน

อาจเพราะตอนนั้นฉันยังไม่ได้เริ่มเป็นแฟนคลับแซค ฉันรู้จักเขาแค่ในฐานะเพื่อนในกลุ่มของเจ้านายตัวเองเท่านั้น จึงไม่ได้รู้สึกอะไรมากไปกว่าแค่ตกตะลึงและคิดว่าเขาเป็นผู้ชายที่โคตรน่ากลัวจนชวนขนหัวลุก ทั้งที่ก่อนหน้านี้ฉันคิดว่าเขาเป็นคนดีและแสนจะน่ารัก... แต่ถ้าจะบอกว่าฉันเป็นคนใจแคบและมีนิสัยชอบเหยียดชาวบ้าน...มันก็เป็นอย่างนั้นจริงๆ นั่นแหละ เพราะตอนที่เห็นภาพการเรีงรักอย่างนอกกรอบของแซคคราวนั้น ฉันรู้สึกผิดหวังในตัวเขาและขยะแขยงเขาสุดๆ เลยละ!

"ไหนป้ามัทบอกว่าเกลียดลูกสาวกับหลานชายแบบไม่คิดจะเผาผีกันเลยในชาตินี้ แล้วทำไมอยู่ๆ วันนี้เขาถึงจะมารับป้ามัทไปข้างนอกได้" ซีถามอย่างอดสงสัยไม่ได้ "เขากลับมาญาติดีกันแล้วหรือ"

"ก็ไม่เชิงหรอก ฉันยังเห็นป้ามัททำท่าตั้งแง่รังเกียจและด่าเขาให้ฉันฟังอยู่บ่อยๆ เหมือนเดิม แต่ก็คงตามประสาคนแก่ล่ำมั่ง ไม่ว่ายังไง สุดท้ายก็ตัดลูกตัดหลานไม่ขาด แต่ก็ยังไม่วายปากอย่างใจอย่าง สำหรับคนแก่...การอยู่คนเดียวมันเหงามากนะ ป้ามัทเป็นคนน่าสงสาร มีเงินเยอะเยาะแต่กลับไม่เคยมีความสุขเลย ถึงสามีกับลูกสาวจะเคยทำร้ายจิตใจแก่มากขนาดไหน แต่ตอนนี้แกก็คงอดใจอ่อนกับหลานชายคนเดียวไม่ได้ ว่ากันตามจริงแล้วตัวแซคเองก็ไม่ได้ทำผิดอะไรต่อป้ามัท ป้ามัทคงใจแข็งกับแซคมาตลอดเพราะคติที่ฝังรังกายที่ยึดเยื้อมานานมันเตือนใจให้แกเกลียดชังทุกคนที่เกี่ยวข้อง พอคดีจบ...ตอนนี้แกเลยเริ่มใจอ่อน ถึงจะยังปากแข็ง

ขนาดนั้นก็เถอะ"

ป้ามัทเป็นแม่แท้ๆ ของ 'มิรันตี' หรือ 'มิเรนต้า' คุณแม่ของแซค มิรันตีหนีตามพ่อของแซคไปตั้งแต่เธออายุได้สี่สิบปี ตอนนั้นมิรันตียังเป็น นักศึกษามหาวิทยาลัย เป็นความรักความภักดีของพ่อกับแม่ที่เป็นถึง เศรษฐีใหญ่มีหน้ามีตาในสังคม และมิรันตีก็มีคู่หมั้นเป็นคนในระดับสังคม เดียวกันอยู่แล้วด้วย การที่อยู่ๆ เธอก็หนีตามชายชาวต่างชาติที่ไม่มีใคร รู้ห้วนอนปลายเท้าไป จึงนับเป็นการทิ้งปัญหาและความอับอายขายหน้า ไว้ให้พ่อแม่อย่างมหาศาล

หลังจากเหตุการณ์ดังกล่าว ชีวิตแต่งงานของป้ามัทกับ 'คุณสรรเสริญ' ผู้เป็นสามีก็ไม่เคยเป็นสุขอีกเลย พวกเขามีเรื่องทะเลาะเบาะแว้งกัน ตลอดเวลา ครอบครัวเหมือนเกิดรอยร้าวที่ยากจะประสานจนปราศจาก ความสุขเรื่อยมา ระหว่างที่มีปัญหาจนทั้งสองคนตัดสินใจแยกกันอยู่นั้น คุณสรรเสริญได้ไปมีภรรยาใหม่คนหนึ่ง กว่าป้ามัทจะรู้เรื่องก็ตอนที่สามี ของแกมีลูกกับบ้านเล็กแล้วถึงสองคน และเขาก็กลับมาเผชิญหน้าเพื่อ ขอหย่าพร้อมขอแบ่งทรัพย์สินทั้งหมดครึ่งหนึ่ง แต่ป้ามัทไม่ยอมรับข้อตกลง ดังกล่าว ทั้งไม่ยอมหย่าและไม่ยอมให้ทรัพย์สินส่วนใดส่วนหนึ่งตกไป ถึงมีภรรยาใหม่และลูกเต็มชาติ เพราะป้ามัทถือว่าทรัพย์สินส่วนใหญ่ มีต้นทุนมาจากครอบครัวทางฝั่งป้ามัทเอง อีกทั้งตั้งแต่แต่งงานกันมา ป้ามัทก็เป็นฝ่ายที่ทำงานหนักและมีส่วนทำให้ทรัพย์สินงอกเงยขึ้นมากกว่า ในส่วนของคุณสรรเสริญ

ดังนั้นคุณสรรเสริญจึงเป็นโจทก์ยื่นฟ้องหย่าจากเหตุที่ทั้งคู่ได้แยกกัน อยู่มากกว่าสามปี พร้อมกับฟ้องแบ่งสินสมรสคนละครึ่ง ซึ่งป้ามัทก็ได้ ดำเนินการฟ้องกลับทั้งสามีและเมียใหม่เช่นกัน แต่ตัวป้ามัทเองก็ต้องตกเป็น จำเลยในคดีอย่างยืดเยื้อยาวนานกว่าสี่สิบปี จนกระทั่งคดีทั้งหมดที่ยื่นฟ้องกัน ได้มาถึงที่สุดที่คำพิพากษาในชั้นศาลฎีกาเมื่อหลายเดือนก่อน

แต่คิดฉันก็ปวดหัวแทนเจ้าหน้าที่ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องในคดีทั้งหมดนั้น อย่างบอกไม่ถูก เอกสารที่ใช้ยื่นประกอบการพิจารณาคงกองสูงใหญ่เป็นภูเขาเลากา อีกทั้งคดีเกี่ยวกับครอบครัวจะมีความซับซ้อนและละเอียดอ่อนอย่างมาก ดังนั้นกว่าจะอ่าน กว่าจะตรวจสอบ และกว่าจะพิจารณาตัดสินคดีให้แล้วเสร็จเรียบร้อยทั้งหมดได้จึงต้องใช้เวลายาวนานกว่าคดีทั่วไป

เนื่องจากคุณสรรเสริญเสียชีวิตไปในระหว่างการฟ้องร้องเมื่อประมาณสิบปีก่อน ทายาทคุณสรรเสริญที่เกิดจากภรรยาใหม่จึงเข้ามาเป็นคู่ความแทนโจทก์ในการฟ้องในคดีแบ่งสินสมรส ป้ามัทเคยหลุดปากบอกฉันว่าลูกๆ ของคุณสรรเสริญหน้าตาเหมือนคุณสรรเสริญกับเมียน้อยมาก ฉันเชื่อว่าป้ามัทคงกดดันและเจ็บปวดกับเรื่องนี้อย่างแสนสาหัสมาตลอด

พอคดีทั้งหมดสิ้นสุดลงและป้ามัทเป็นฝ่ายชนะ ได้ทรัพย์สินส่วนใหญ่กลับคืนมา ฉันก็สังเกตเห็นว่าป้ามัทดูโล่งใจและมีความสุขมากขึ้น แต่ตามความคิดฉันแล้วทรัพย์สินสมบัติมากมายที่ได้มาครอบครองอย่างชอบธรรมก็คงไม่อาจทดแทนความรู้สึกดีๆ ที่สูญหายไปทั้งหมดได้ และคงไม่อาจเยียวยาความรู้สึกแสบๆ ตลอดเวลาที่ผ่านมาของป้ามัทได้อย่างแท้จริง

ทว่าฉันก็พอจะเข้าใจความรู้สึกที่ไม่สามารถปล่อยวางของป้ามัทได้ ก็ใครมันจะไปทำใจยกทรัพย์สินสมบัติที่ตัวเองเป็นคนหามาได้ให้กับครอบครัวของเมียน้อยสามี่ได้ ลู้ทำทุกวิถีทางเพื่อเอาชนะด้วยการเก็บรักษาสมบัติทุกชิ้นเอาไว้ให้ได้แล้วค่อยยกให้องค์กรการกุศลในท้ายที่สุดเสียยิ่งดีกว่า!

ฉันรู้จักกับป้ามัทตั้งแต่ย้ายเข้ามาอยู่ที่ศิริราชเมื่อประมาณสามปีก่อน หลังจากเจอกันหลายครั้งที่ห้องฟิตเนส ห้องสมุด และบริเวณสวนหย่อมของคอนโดฯ ฉันกับป้ามัทก็เริ่มคุยถุกคอและสนิทสนมกันขึ้นเรื่อยๆ แกบอกฉันว่าเลือกมาอยู่ที่นี่แทนบ้านหลังเดิมเพราะมีทำเลอยู่ใกล้โรงพยาบาลกับหมอประจำตัว เดินทางสะดวกด้วยรถประจำทาง รถไฟฟ้า และแท็กซี่... แต่ฉันรู้ว่าความจริงแล้วเป็นเพราะป้ามัททำใจกับบ้านหลังเดิมที่เต็มไปด้วย

อดีตอันเจ็บปวดไม่ได้ต่างหาก อีกทั้งมันยังเป็นหนึ่งในทรัพย์สินที่อยู่ระหว่างการฟ้องร้องด้วย ป้ามัทไม่ได้อยู่ที่บ้านหลังนั้นมานานเกือบยี่สิบปีแล้ว แก่ทั้งบ้านให้คนอื่นช่วยดูแล ส่วนตัวเองก็ย้ายที่อยู่ไปเรื่อยๆ ตามความพอใจ จนมาลงเอยที่*ดีไรซ์*

ป้ามัทเป็นคนที่มีความเป็นอยู่เรียบง่ายและสมถะจนฉันอดประหลาดใจไม่ได้เสมอ เพราะเท่าที่รู้คือป้ามัทรวยมากจริงๆ แก่ทยอยขายกิจการที่มีอยู่ไปจนหมด ตอนนี่จึงเหลือไว้แค่บ้านและที่ดิน รวมถึงอสังหาริมทรัพย์ที่ยังก่อให้เกิดรายได้ แก่มีรายได้จากการให้เช่าที่ดินและอาคารพาณิชย์หลายแห่ง ซึ่งก็นับว่าเป็นรายรับประจำจำนวนมหาศาลพอสมควร

ป้ามัทเป็นเศรษฐินีตัวคนเดียวที่ไร้ญาติขาดมิตรอย่างสิ้นเชิง คนที่ฉันเห็นว่าไปมาหาสู่แกอยู่ตลอดคือแม่ทัพนายกองกับคนที่แกจ้างไว้เป็นเลขาฯ ส่วนตัวเท่านั้น ตลอดเวลาที่รู้จักกันฉันพบว่าป้ามัทใช้ชีวิตในบั้นปลายอย่างโดดเดี่ยวและไม่ค่อยมีความสุขเอาเสียเลย กว่าแกจะยอมเปิดใจให้ฉันจริงๆ ฉันก็ใช้เวลาพอสมควรทีเดียว แต่อย่างไรก็ตาม...นับจากคดีการฟ้องร้องเรื่องมรดกสิ้นสุดลงเมื่อหลายเดือนก่อน ป้ามัทก็ดูสดใสขึ้นเรื่อยๆ อย่างเห็นได้ชัด

ป้ามัทรู้เห็นโดยตลอดเกี่ยวกับการที่ฉันเป็นแฟนคลับที่เหนียวแน่นของแซค แต่แกไม่เคยหลุดปากอะไรออกมาให้รู้เลย จนกระทั่งวันที่แซคมาหาป้ามัทที่*ดีไรซ์*ก่อนถึงวันประกาศผลบนเวทีการประกวดรอบสุดท้ายเพียงวันเดียว ฉันตกตะลึงเมื่อเห็นแซคออกมาจากห้องป้ามัทตอนที่ฉันขึ้นไปหาแก จำได้ว่าตอนนั้นฉันคิดว่าตัวเองฝันไป แต่หลังจากนั้นป้ามัทก็ยอมเปิดเผยความจริงแก่ฉันว่าแซคคือหลานชายแท้ๆ ของแก เขามาพบเพื่ออ้อนวอนให้แกไปอเมริกาด้วยกันเนื่องจากมีรันตีประสออุบัติเหตุร้ายแรงและอาจถึงแก่ชีวิต แต่ป้ามัทปฏิเสธอย่างหนักแน่น แซคจึงต้องเดินทางไปดูอาการแม่เพียงลำพังในที่สุด...

"แต่ในเมื่อป้ามัททำทำรังเกียจ แล้วทำไมตอนนั้นแซคถึงมาวุ่นวายกับป้ามัทได้" ซี้ตั้งคำถามอีกครั้ง

"ยังไงเขาเป็นนายหลานกันอยู่ดีนะ ใครจะไปตัดขาดกันได้จริงๆ อยู่กับป้ามัทแซคน่าจะซี้้อนเอามากๆ ด้วย บางทีฟังป้ามัทพูดถึงเขาแล้วยังสงสัยว่ามันใช้ผู้ชายกวนตีนหน้าเหวี่ยงที่ฉันตามตั้งอยู่ตั้งนานนั้นรีเปล่า"

"ทำเป็นลืม... แกเองก็โดนฤทธิ์ออดอ้อนของเขาในเดอะสเตรจจนไปไหนไม่รอดมาจนถึงทุกวันนี้ะดีดี!" แบ่งเตือนอย่างหมั่นไส้

"ถึงจะเคยเห็นเขาอ่อนสาวๆ เป็นลูกแมวในรายการเดอะสเตรจมาบ้างแต่มันก็คนละฟีลกับที่ป้ามัทเล่านี่นา"

"อ่อนแฟนคลับกับอ่อนคุณยายมันจะเหมือนกันได้ยังไงล่ะยะ แต่ว่า... หรือที่เขามาออดอ้อนป้ามัท จะเป็นเพราะเขารู้ว่าป้ามัทมีความคิดที่จะยกมรดกเป็นพันล้านนั้นให้แกอะดีดี!" แบ่งอุทานเสียงหลงขึ้นมาอย่างฉับพลัน "เขาระแวงก็เลยต้องรีบมาหาทางกันท่าเอาไว้ว!"

"แกจะบ้าเหอ เรื่องนั้นป้ามัทแกพูดเล่น ฉันไม่ได้เป็นอะไรด้วยซะหน่อย ป้ามัทจะมายกให้เพื่อ?"

กรณีนี้เป็นเรื่องโจ้ระหว่างฉันกับเพื่อนๆ มาได้สักพักแล้ว เพราะหลังจากป้ามัทบอกฉันว่าแซคเป็นหลานแท้ๆ เวลาที่แซคติดต่อมาออดแวกก็มักจะหลุดปากกับฉันเป็นเชิงปั่นแกมเยาะเย้ยลับหลังหลานชายเสมอว่า ถ้าคิดจะมาตีสินทเพื่อหวังมรดกของแกก็ฝันไปเถอะ เพราะแกจะทำเรื่องรับฉันเป็นลูกบุญธรรม แล้วทำพินัยกรรมยกมรดกให้ฉันแต่เพียงผู้เดียว หลังจากแกล้วยลับไป ซึ่งถ้าแซคอยากมีส่วนร่วมในทรัพย์สินสมบัติก่อนนี้ก็เห็นจะมีอยู่ทางเดียวคือเขาต้องแต่งงานกับฉันเท่านั้น

'ถ้าดีดีรักแซคและตัดใจจากเขาไม่ได้จริงๆ จนอยากจะแต่งงานด้วยก็บอกป้าเลยนะลูก ป้าจะจัดการเรื่องนี้ให้ทันทีเลย ถ้าแซคอยากได้มรดกนัก

ป้าก็จะบอกให้เขาแต่งงานกับดีดีก่อน'

ตอนนั้นฉันฟังแล้วขำลึกลับท่าที่จริงจังของป้ามัท ตอนนั้นก็ยังไม่เข้าใจอะไร ยิ่งเมื่อจินตนาการถึงสีหน้ารังเกียจของแซคตอนได้ยินป้ามัทพูดแบบนี้ด้วย แล้วก็ยิ่งขำไปใหญ่

แม้ว่าแซคจะเป็นลูกชายคนเดียวของมิรันตีกับมหาเศรษฐีนักธุรกิจ วยหกลีบห้าอย่าง 'คริส โลแกน' แต่มิรันตีก็เลิกกับคริสไปแล้วตั้งแต่ธุรกิจของเขายังไม่ประสบความสำเร็จ แล้วตอนนี้แซคก็ปฏิเสธการรับสืบทอดกิจการทุกอย่างของผู้เป็นพ่ออย่างเป็นทางการ โดยให้เหตุผลว่าเขาไม่มีความเชี่ยวชาญในการบริหารงานธุรกิจของคริส จึงประสงค์จะยกความรับผิดชอบดังกล่าวให้กับ 'เจส โลแกน' หลานชายของคริส ซึ่งเป็นลูกของพี่ชายแท้ๆ ของคริสเอง ให้เป็นผู้สืบทอดแทนทั้งหมด

เจสเป็นกำพร้า คริสจึงรับอุปการะไว้ตั้งแต่ตอนเจสยังเป็นวัยรุ่น และเจสก็เป็นกำลังสำคัญในการผลักดันธุรกิจของคริสให้ขยายฐานและเติบโตขึ้นเรื่อยๆ จนประสบความสำเร็จอย่างสูงสุดในปัจจุบัน แต่ถึงกระนั้น... แม้ว่าเจสจะมีความสามารถในเชิงธุรกิจมากกว่าแซคอย่างเห็นได้ชัด และไม่ใช่ว่าเจสจะมีความสามารถในเชิงธุรกิจมากกว่าแซคแต่อย่างใด ทว่าคริสก็มีความหวังมาตลอดว่าลูกชายแท้ๆ จะเป็นผู้สืบทอดธุรกิจของเขาอย่างเต็มตัว ทว่าท้ายที่สุดแล้วแซคก็ไม่ยอมรับข้อเสนอของพ่อ เขาทำทุกวิถีทางเพื่อผลการะทั้งหมดไปให้เจส ก่อนจะหันมาใช้ชีวิตอิสระและทำธุรกิจของตัวเองแบบสบายๆ โดยไม่ยุ่งเกี่ยวกับคริสอีก

ฉันทราบมาว่าชีวิตวัยเด็กของแซคไม่ได้สวยหรูนัก คริสทำงานหนักมาตั้งแต่ก่อนแซคเกิด จนไม่ค่อยมีเวลาให้ครอบครัวในช่วงที่เริ่มต้นบุกเบิกธุรกิจซึ่งต้องล้มลุกคลุกคลานอยู่หลายปี แต่ระหว่างนั้นก่อนที่ธุรกิจจะประสบความสำเร็จมิรันตีกับคริสก็มีอันต้องแยกทางกัน มิรันตีไปมีครอบครัวใหม่และย้ายกลับมาอยู่เมืองไทยตั้งแต่ตอนที่แซคยังเรียน

ชั้นประถม แชนคี่ที่ต้องอยู่กับแม่ก็เริ่มทำตัวต่อต้านและคอยขัดใจครอบครัวแทบทุกเรื่อง แต่พอถึงช่วงหนึ่งที่คริสล้มป่วยด้วยโรคหัวใจ แชนคี่ผ่านพ้นช่วงวัยคะนองมาหมาดๆ ก็ตัดสินใจกลับไปใช้ชีวิตใกล้ชิดกับพ่อและหันมาทำตัวเป็นลูกที่ตัวอย่างเหลือเชื่อชนิดหน้ามือเป็นหลังมือ แต่มันก็แค่ระยะหนึ่งภายในเวลาไม่กี่ปีเท่านั้น เพราะเมื่อวางใจว่าพ่อหายป่วยและกลับมาแข็งแรงดีในที่สุด ทั้งยังมีเจสคอยเป็นมือขวาอยู่เคียงข้างแล้ว แชนคี่ละทิ้งครอบครัวอย่างไม่ใยดีอีกครั้ง...

"แต่บางที...ฉันก็รู้สึกเหมือนป่าแก่จะไม่ได้พูดเล่นเลยนะ ป่ามัทอาจจะอยากยกมรดกให้เพราะเห็นว่าแกเป็นคนเดียวที่จริงใจกับเขา คอยเป็นกำลังใจและอยู่เคียงข้างเขามาตั้งสามปี" แป้งออกความเห็น "ในขณะที่ลูกสาวก็เอาแต่แต่งหย่าแต่งหย่าไม่รู้ก็รอบ แล้วย้ายที่อยู่ไปมาเป็นว่าเล่น ส่วนกับหลานชายก็ห่างเหินกันเกินไป"

มิรันตีแต่งงานมาทั้งหมดสี่ครั้ง ครั้งแรกกับพ่อของแชนคี่ ครั้งที่สองกับคนฝรั่งเศส ส่วนสามคนที่สามกับคนปัจจุบันเป็นคนไทย

"แต่ยังไง...ถ้าฉันเป็นป่ามัท ฉันยกสมบัติให้เลขาฯ กับทนายที่ทำงานอยู่กับแกมานานไม่ดีกว่าหรือ ถึงจะถูกชะตากับฉันและคิดว่าฉันจริงใจด้วยแค่นั้น แต่ยังไงฉันก็เป็นคนอื่นอยู่ดี ถ้าอยากจะทำแทนฉันป่ามัทก็อาจจะให้อะไรสักอย่างเป็นของกำนัล ชื่อของแพงๆ ให้สักชิ้นก็ถือว่ามากเกินพอแล้วละ แต่ทรัพย์สินทั้งหมดที่เฟิงชนะคดีมาได้...ยังไงก็ต้องเก็บไว้เป็นมรดกตกทอดให้ลูกหลาน ซึ่งในชีวิตของป่าแก่ตอนนี้ก็เหลือญาติแค่แชนคี่กับแม่เขา"

"แล้วถ้าสมมติ...ว่าป่ามัททำแบบนี้จริงๆ ละ ถ้าป่ามัทบอกว่าจะยกมรดกให้แกโดยมีข้อแม้ว่าแกจะต้องแต่งงานกับแชนคี่ก่อน" ซีตามทีเล่นที่จริง

"ก็ดีนะสิ ฉันจะรีบรับข้อเสนออย่างไม่ลังเล ฉันยังปลื้มแชนคี่นี่นา

"ได้ทั้งเงินได้ทั้งผู้ชาย..."

"ดีดี! ไหนว่าแกแค่ตั้ง ไม่ได้คิดอะไรจริงจังกับแซค เพราะเขาเป็น
ผู้ชายเหลวแหลก สกปรก น่ารังเกียจ!" ซีไวยววย

"นี่! ฉันก็ไม่ได้ว่าเขาขนาดนั้นสักหน่อยนะยะ ถึงจะเคยว่า...มันก็
ตั้งแต่ก่อนฉันจะเปลี่ยนใจมาชอบจนตามตั้งเขาแล้ว ตอนนั้นฉันก็ยังชอบอะไร
หลายๆ อย่างในตัวเขา เพราะฉันรู้สึกถึงความดีที่ซ่อนอยู่ลึกๆ ถึงมัน
จะลึกมากจนหยั่งแทบไม่ถึงก็เถอะ แล้วฉันเองก็ไม่ได้คิดจะแต่งงานกับใคร
อยู่แล้วนี่นา ตั้งแต่เลิกกับแฟนคนแรกก็เอาดีทางตั้งจริงจังจนไม่เคยชอบใคร
จริงๆ เลย ถ้าอยู่ดีๆ ก็มีข้อเสนอที่จะทำให้ได้ครอบครองแซคพร้อมมรดก
ก้อนโตของป้ามัทขึ้นมา ทำไมฉันต้องปฏิเสธด้วยล่ะ ฉันอาจจะไม่เคย
หวังอะไรแบบนั้นมาก่อน แต่ถ้ามันได้มาโดยไม่ตั้งใจก็ไม่มีเหตุผลที่ฉัน
ต้องปฏิเสธ...จริงไหม"

"นี่แกพูดจริงหรือดีดี แกจะบ้าไปแล้วหรือ!" แป้งและซีร้องลั่นพร้อมๆ
กันอย่างตอกตอกใจจนน่าขัน ทำเอาฉันเห็นแล้วอดหัวเราะไม่ได้

"โอ๊ยยย นี่พวกแกจะตื่นตูมกันทำไมเนี่ย ไม่ยอมรับมุกฉันเลย ที่ฉัน
พูดแบบนี้...ก็เพราะแน่ใจว่าเรื่องบ้าง แบบนั้นมันไม่มีทางเป็นจริง!"

บทที่ 2

เหตุผลของคนที่เกลียดกัน

ฉันค่อนข้างจริงจังกับคำพูดที่ว่า 'คนบางคนมีไว้ให้เราคิดถึงและแอบรักเท่านั้น ไม่ได้เหมาะที่จะเก็บไว้ครอบครอง' แนวคิดดังกล่าวถูกปลุกฝังมาจากการเป็นแฟนคลับมืออาชีพที่วนเวียนอยู่ในแฟนด้อมต่างๆ ทางโซเชียลเน็ตเวิร์กนับสิบปีที่ผ่านมา ไม่ว่าจะเป็นสมรภูมิไทย จีน ญี่ปุ่น ฝรั่งเศส หรือเกาหลี เวลาเป็นแฟนคลับใครฉันจึงไม่เคยคาดหวังอะไรนอกจากอยากเห็นผู้ที่เราให้การสนับสนุนประสบความสำเร็จและได้รับสิ่งที่ดีที่สุด ในอาชีพ โดยส่วนใหญ่ก็จะคอยซัพพอร์ตและเฝ้ามองอย่างชื่นชมอยู่ไกลๆ โดยไม่ต้องการที่จะมีเมเมนต์ส่วนตัวกับไอดอลเลยแม้แต่หน่อย

แต่เนื่องจากตอนนี้ฉันมีเหตุผลให้ต้องพัวพันกับแซคอยู่เสมอ ทั้งบ้ำมัท และเพื่อนแต่ละคนของฉันจึงล้วนแต่เป็นห่วงเป็นใยกลัวว่าฉันจะเผลอใจไปตกหลุมรักแซคเข้าอย่างจริงจังจนถอนตัวไม่ขึ้น แล้วทำให้กลายเป็นปัญหาใหญ่ในชีวิตไป ดูเหมือนจะไม่มีใครเชื่อมั่นเลยว่าฉันจะสามารถเอาตัวรอดจากสถานการณ์สู้มเสี่ยงเหล่านี้ได้อย่างสบายๆ

อาจเพราะบุคลิกภายนอกที่ดูเนิร์ดนิดๆ ที่ม่น้อยๆ น่าเบื่อสุดๆ ดูเหมือนหัวอ่อนและคล้ายจะไม่ประสีประสาเรื่องความรัก หรือแม้แต่เรื่อง

อันใดในการใช้ชีวิตนอกจากเรื่องงานที่ถูกเจ้านายจิกหัวใช้เป็นที่เล่นเหมือนเครื่องจักร... ก็เป็นได้ ใครๆ จึงคาดว่าฉันเข้าข่ายคนที่มีแนวโน้มว่าจะต้องเสียผู้เสียคนเพราะผู้ชายในสักวันหนึ่ง ทั้งที่จริงแล้วฉันเป็นคนอ่อนนอกแข็งใน จิตใจกว้างแกร่งดุจหินผา และที่ผ่านมาก็สามารถก้าวข้ามทุกด้านยากๆ ไปได้อย่างง่ายดายเสมอ ดังนั้นไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้นฉันก็เชื่อว่าตัวเองจะผ่านมันไปได้สบายๆ ฉันเชื่อมั่นเช่นนั้นมาตลอด

จริงๆ ทุกคนก็น่าจะรู้อยู่แล้วว่าคุณสามารถรับมือเรื่องพวกนี้ได้สบายมาก เพราะถ้าฉันเป็นคนอ่อนไหวใจบางอย่างที่พวกเขาเป็นห่วง ฉันก็คงหลงรักเจ้านายตัวเองอย่างหัวปักหัวปำไปแล้วตั้งแต่ทำงานกับเขาได้ไม่ถึงเจ็ดวัน เพราะเมื่อถ้าเทียบกันฉันคิดว่าคุณไอชุน่ารักและมีเสน่ห์ดึงดูดรุนแรงกว่าแซคหลายเท่า นิสัยใจคอก็ดีกว่าเยอะ... แต่พอความคิดแบบนี้ผุดขึ้นมาเสียงเข้มๆ ของคุณพริ้งเมื่อยคุณไอชุนก็ลอยมาเตือนสติทันทีเช่นกัน...

'เธอรอดปลอดภัยจากไอชุนมาได้ ก็ใช่จะแปลว่าเธอสามารถรอดจากทุกคนเสมอไป เธอไม่เคยกับไอชุนก็ไม่ได้หมายความว่าจะไม่เคยกับแซคด้วย เพราะถ้าเกิดรหัสพันธุกรรมของเธอดันไปเข้ากันได้กับแซคมากกว่าผู้ชายทั้งหมดที่เธอเคยพบเจอมาทั้งชีวิต งานนี้เธออาจจะเอาตัวไม่รอด และจะต้องช่วยแน่นอนทีดี ฉันเตือนแค่นี้!'

ฉันไม่ได้ละเลยคำเตือนดังกล่าวของคุณพริ้ง แต่มันก็ไม่มีเหตุผลให้ต้องเก็บมาคิดจนฟุ้งซ่าน ฉันมีความเป็นแฟนคลับสายมโนที่ถนัดต่อยอดด้วยจินตนาการของตัวเองเพื่อความฟินในการดิ่งก็จริง แต่ถ้าเป็นเรื่องส่วนตัวจริงๆ แล้วล่ะก็ ฉันไม่เคยเก็บประเด็นใดๆ มาคิดเชื่อมโยงให้ตัวเองเสียเวลาหลงผิดเลย ดังนั้นแม้ว่าจะมีเหตุให้ต้องใกล้ชิดกับแซคจนอาจจะเปลอห้วนหัวใจหวิวไปบ้างเป็นบางครั้ง แต่ฉันระวังตัวระวังใจจนวางใจได้เลยว่าไม่มีทางเกิดปัญหาอย่างที่ทุกคนเป็นห่วงแน่นอน

สมัยเรียนมหาวิทยาลัยฉันเคยมีแฟนอยู่คนหนึ่ง เขาเป็นผู้ชายนิสัยดี

และเป็นที่น่าสนใจในหมู่สาวๆ พอสมควร แม้ไม่ใช่หนุ่มหล่อร่ำรวยที่เซ็กซี่ ขี้ใจ แต่ก็เป็นผู้ชายเรียบร้อยชาวดีบุคลิกดีและมีมารยาท เราเริ่มจากการสนิทสนมกันในฐานะเพื่อน แล้วจึงขยับขึ้นมาเป็นแฟน ปีแรกเราก็คบหากันอย่างปกติสุขแบบคู่รักวัยเรียนทั่วๆ ไป ช่วยเหลือเกื้อกูลกันและออกเดทกันเป็นครั้งคราวตามประสาวัยใส แต่ต่อมาเราก็มเริ่มระหองระแหงเพราะฉันมักเผลอละเลยเขาไปให้ความสนใจผู้ชายในทีวี ในหนังสือ และในอินเทอร์เน็ตมากกว่า

พอมานึกดูแล้ว... สิ่งที่ฉันจำได้แม่นสำหรับการมีแฟนตอนนั้นก็คือ ความรู้สึกเวลาที่ฉันต้องตั้งอย่างเกรงใจเขา เพราะต่อให้มีแฟนฉันก็เลิกตั้งไม่ได้จริงๆ เลยต้องคอยระวังไม่ให้เขารู้สึกแย่ จนกระทั่งวันหนึ่งเมื่อเขามีคนอื่น แล้วเขามายกเลิกฉันด้วยท่าทางเสียใจอย่างแท้จริง... ฉันก็รู้สึกใจหายและเสียใจมากเหมือนกัน แต่กลับบอกเขาไปอย่างโล่งอกว่า...

'ไม่ต้องรู้สึกผิดต่อเราหรอกนะ เราอยากเลิกกับตัวเองมาตั้งนานแล้ว เราเกรงใจตัวเองมากเลยเวลาเราไปตั้ง... จนบางทีเราก็ตั้งไม่สนุก ตอนนีเราจึงต้องขอบคุณจริงๆ ที่ตัวเองเป็นฝ่ายมาขอเลิกกับเราตรงๆ เพราะเราเองคงไม่กล้าพอที่จะบอกเลิกก่อน...'

ตอนนั้นเพื่อนบางคนบอกว่าฉันมันแย่มากที่พูดจาใจร้ายขนาดนั้นออกไป แต่บางคนก็บอกว่าฉันนี่เง่าที่ไปช่วยให้ผู้ชายที่นอกใจฉันรู้สึกผิดน้อยลง แทนที่จะตำหนิๆ เรื่องที่เขานอกใจแล้วทิ้งฉันไปหาคนอื่น...

แต่จะให้เอาอะไรไปตำเขาไม่ทราบ ในเมื่อฉันเองก็นอกใจเขาตลอดเวลาด้วยการมัวไปเอาใจใส่ผู้ชายมากหน้าหลายตาทั้งในรูปภาพและวิดีโอ ยิ่งตอนนั้นฉันยังเด็ก ความยับยั้งชั่งใจมีน้อย อาการคลั่งไคล้โอดอลจึงหนักหนาสาหัสกว่าตอนนี้หลายเท่า ดังนั้นแฟนเก่าฉันจึงน่าสงสารมากจริงๆ

"วันนี้แซคจะไปกับเราด้วยนะจะดีดี"

ฉันเลิกคิ้วอึ้งๆ เมื่อได้ยินป้ามัทพุดออกมาดังนั้น ตอนนั้นเกือบเที่ยงแล้ว ฉันขึ้นมาเอาขนมที่ห้องของป้ามัทเพราะแกโทรเรียก บอกว่าเจ้าหน้าที่จากธนาคารซึ่งแวะมาทำธุรกรรมให้ป้ามัทที่คอนโดฯ เอาขนมมาฝากเยอะเยอะ จนทานคนเดียวไม่ไหว จึงอยากให้ฉันช่วยแบ่งไปทานบ้าง

"ป้าพยายามปฏิเสธไปแล้วแต่แซคก็ยืนกรานว่าวันนี้จะขอเจอบ้าให้ได้ เพราะตั้งแต่พรุ่งนี้ไปเขาไม่ว่าง จะติดงานยาวต่อเนื่องสองอาทิตย์"

"แซคจะไปกินข้าวบ้านดีด้วยนะหรือคะ" ฉันทวนถามอย่างตกใจไม่หาย

"จะ พ่อป้าบอกเขาว่าวันนี้ไม่ว่าง จะไปปาร์ตีบ้านดีดี เขาก็ถามว่าปาร์ตีอะไร พ่อรู้ว่าป้าเป็นงานเลี้ยงเล็กๆ ในครอบครัว ฉลองครบรอบแต่งงาน พ่อกับแม่ของหนู แซคก็เลยขอไปด้วยคน ป้าโทรถามแม่หนูแล้ว แม่หนูเอาอนุญาตให้แซคไปได้จะ"

ฉันอึ้งไปเล็กน้อย...

"แต่ถ้าหนูไม่สะดวกใจ ป้าจะโทรยกเลิกกับแซคเอง ป้าก็ไม่ได้อยากจะให้เขาไปด้วยหรอก ร้าคาญจะตาย แต่เห็นว่าให้เขามารับมาส่งเราก็สะดวกดีเหมือนกันเลยตอบตกลงไปก่อน"

"ไม่ต้องยกเลิกเขาหรอกคะ พี่สะใภ้ดีใจดีใจที่ได้เจอบ้า เพราะนางก็เป็นแฟนคลับแซคเหมือนกัน ถึงพ่อกับแม่จะไม่ค่อยปลื้มเขาก็เถอะ"

ป้ามัทหัวเราะอย่างไม่ถือสา "ถ้าพ่อกับแม่หนูปลื้มใจที่ลูกสาวชอบไอเทออลที่มีแต่ชาวฉาวอย่างแซค เห็นที่ป้าก็คงต้องมองพ่อแม่หนูใหม่แล้วละดีดี"

ด้วยเหตุนี้ค่านั้นแซคจึงขับรถมารับเราไปกินข้าวที่บ้านฉันตามเวลานัด แต่แซคไม่ได้มาคนเดียว เขาคงสาวมาคนหนึ่ง ป้ามัทหน้าบึ้งทันทีที่เห็นเขาเดินเข้ามาในล็อบบี้คอนโดฯ พร้อมกับสาวสวยรูปร่างสูงโปร่ง ในชุดกระโปรงสีชวาวยาวครึ่งน่อง รองเท้าส้นสูงทำให้เธอมีความสูงเกือบเท่า

แซคที่ตัวสูงใหญ่ไซส์ฝรั่งเต็มไปทั่วยกล้ำมดิ่งๆ แต่พอเดินด้วยกันทั้งคู่ ก็ดูเหมาะสมราวกับนายแบบนางแบบบนรันเวย์แฟชั่นโชว์ระดับโลก... เออละ... ยอมรับก็ได้ว่าเห็นแล้วแอบอิจฉานิดๆ อยู่เหมือนกัน แต่มันก็แค่นิดหน่อยเท่านั้นแหละ ไม่ได้ลึกซึ้งไปกว่านี้...

"ไม่เห็นบอกว่าจะพาใครมาด้วย" หลังจากทักทายกันเรียบร้อยแล้ว แฟนสาวของแซคก็ขอตัวเดินไปรับโทรศัพท์สายหนึ่งในมุมค่อนข้างเป็นส่วนตัว ป้ามัทจึงเปิดฉากต่อว่าหลานชายเสียงกระด้าง

"ก็เห็นว่าเป็นปาร์ตี้ พาเพื่อนผมไปร่วมงานคนหนึ่งมันก็ไม่นำมามีปัญหาอะไรนี่"

"แต่ก็น่าจะบอกกันก่อน ไม่ควรถือวิสาสะ นี่มันงานส่วนตัวของบ้านดีดีเขา ไม่ใช่งานเราเอง"

แซคปรายตามองฉันเป็นครั้งแรก แววตาเฉยชาของเขาทำให้ฉันหน้าชานิดๆ แต่ที่จริงจะว่าไปก็ชินแล้วละ ทุกครั้งที่เจอกันปฏิกริยาของเขาคือมีต่อฉันก็จะเป็นประมาณนี้แหละ ฉันก็ได้แต่พยายามไม่ใส่ใจ แต่ครั้งนี้มันถือได้ว่าเป็นการเผชิญหน้าที่ค่อนข้างเป็นส่วนตัวกว่าที่เคย... การมองของเขาเลยทำให้ฉันร้อนวูบไปทั้งตัวด้วยความไม่พอใจ เพราะนี่มันไม่เกี่ยวกับกิจกรรมดิ่งของฉัน ไม่เกี่ยวกับงานหรือเจ้านายฉัน ไม่ใช่ความบังเอิญหรือแค่การเดินสวนกันชั่วคราว มันคือการเจอหน้ากันจริงๆ ในฐานะคนรู้จักอย่างเป็นทางการส่วนตัวโดยที่หลบเลี่ยงอะไรไม่ได้เลย

ฉันกับแซครู้จักกันมานานแล้วในฐานะที่แซคเป็นเพื่อนรุ่นน้องในกลุ่มของเจ้านายฉัน ทั้งยังมีธุรกิจเกี่ยวข้องกับเจ้านายฉันด้วย เราเคยเจอกันมานับครั้งไม่ถ้วน ส่วนใหญ่เขาจะมองเหมือนฉันไม่มีตัวตน ทำทางค่อนข้างเฉยๆ แต่ออกจะระวังตัวนิดๆ ไร้คาถาอ่อนๆ และถือตัวค่อนข้างมาก ยิ่งเมื่อเข้าประกวดเดอะสเทลแล้วรู้ว่าฉันเป็นแฟนคลับ แซคก็ดูจะยิ่งพยายามเว้นระยะห่างจากฉันมากขึ้นเรื่อยๆ อย่างเห็นได้ชัด เหมือนกลัวว่าฉันจะ

อาศัยเส้นสายจากคนรอบข้างในการเข้าหาหรือไปตีสนิทจนทำให้เขาอึดอัดลำบากใจ... จะว่าไปแซคนี่ก็ประสาทชะมัดเลย โหงวเฮ้งฉันไม่ได้เป็นคนแบบนั้นสักหน่อย ดูไม่ออกเลยรีใจ!

แต่ทั้งนี้ทั้งนั้น...คนที่ประสาทกว่าก็น่าจะเป็นฉันคนนั้นแหละ อีกฝ่ายทำท่ารังเกียจจริงจนจนออกนอกหน้าขนาดนี้แล้วแท้ๆ แต่ก็ยังไม่รู้จักเสียความรู้สึก ไม่เกลียดเขา ยังคงหลงใหลได้ปลื้มและหาข้ออ้างมาเป็นเหตุผลให้กับทุกการกระทำต่างๆ ของเขาอยู่ร่ำไป ไม่ต่างอะไรกับพวกพ่อแม่ที่พร้อมจะสบยลลูกจนเสียคน นี่ถือว่าหลงจนบ้าไปแล้วชัดๆ!

จริงๆ ฉันก็พอจะอธิบายเกี่ยวกับสิ่งเหล่านี้ได้ มันเป็นเพราะตอนฉันมีโอกาสได้มองแซคนที่มายืนอยู่ตรงหน้า...เวลาเจอกัน ฉันไม่เคยรู้สึกว่าเขาเป็นคนที่ในชีวิตจริงเลย แต่ยังคงรู้สึกว่าเขาเป็นแค่คนในฝันที่กำลังแอ็กติงอยู่ในรายการเดอะสเตจผ่านหน้าจอทีวี... แล้วฉันก็เคยประกาศตัวในฐานะแฟนคลับของแซคนที่มาในกลุ่มแฟนคลับด้วยกันเอาไว้ด้วยว่าสิ่งที่ทำให้ฉันชอบแซคก็คือตัวตนจริงๆ และทุกอย่างที่เขาเป็น ดังนั้นไม่ว่าเขาจะเป็นยังไงหรือทำอะไร ฉันจึงยอมรับได้ทุกรูปแบบ ยังคงชื่นชอบและตั้งใจติดตามสนับสนุนเขาตลอดไปอย่างไม่มีเงื่อนไข...

ซึ่งตอนที่ตามเชียร์เขาในรายการเดอะสเตจฉันมีความรู้สึกแบบที่ว่านั้นอย่างเต็มร้อย กล่าวได้ว่าในฐานะแฟนคลับตอนนั้น...ความรักความเอ็นดูในตัวไอดอลในดวงใจมันมีอยู่ล้นนอกชนิดที่ไม่มีสิ่งใดมาทำลายลงได้ ส่วนตอนนี้แม้จะรู้สึกชัดว่าเขาค่อนข้างเหินห่างหน้าฉัน แต่ฉันก็ยังปลื้มเขาในฐานะแซค เดอะสเตจอยู่ดี ด้วยความที่รักและเอ็นดูเขาไปแล้วตั้งแต่ออนติดตามรายการอย่างเหนียวแน่น เรียกว่ารักแล้วรักเลย ดังนั้นตอนนี้ไม่ว่าเขาจะทำตัวแยะอย่างไร ส่วนใหญ่แล้วฉันก็ยังเห็นเป็นเรื่องน่าเอ็นดูไปเสียหมดอยู่ดี... จะว่าไปนี่มันถือเป็นเวอร์กรรมจริงๆ!

เวลาเขาทำให้โกรธ...ฉันก็โกรธได้ไม่นาน นอยด์...ก็แค่นิดหน่อยแล้ว

หายอย่างง่ายดาย เกลียดก็ได้แค่แปบเดียวเดี๋ยวก็กลับมากรีดใหม่ เพราะในใจส่วนลึกมันไม่เคยถือสาหาความอะไรเขาจริงจั่งเลย และทั้งที่ตอนนั้นเขาก็ไม่ได้มีผลงานในวงการบันเทิงให้ติดตามอีกแล้ว จะมีก็แต่ข่าวคราวผ่านทางโซเชียลมีเดียแบบนานๆ ครั้ง ทว่าฉันก็ยังแอบติดตามชีวิตเขาอยู่เงิบๆ ด้วยความสนใจที่แทบจะไม่ลดลงเลย เนี่ย...คงต้องถือว่าบ้าไปแล้วอย่างไม่ต้องสงสัยจริงๆ!

ด้วยความที่ฉันรู้จักแซคมาก่อนการประกวดเดอะสเตจจนแล้วเคยรู้เห็นชีวิตส่วนตัวเขามาเกือบทุกแง่มุม แม้มุมมองของเขาจะเคยทำให้ฉันมีอคติอย่างรุนแรงและรู้สึกไม่ดีกับเขาเลย แต่ครั้งได้รู้จักเขาในอีกด้านหนึ่งที่มีการนำเสนอออกสื่อและในรายการเดอะสเตจ... ซึ่งออร่าของเขาช่างเต็มไปด้วยความจริงใจ มีความขี้ยวนกวนประสาท ปากร้ายมาก ตลกหน้าตาย น่ารักน่าซึ้ง น่าหมั่นไส้ หวานแสนห่แก่ง นิสัยดีมีมารยาท น้ำใจงาม จิตใจดีและเป็นสุภาพบุรุษอย่างยิ่ง... ทั้งหมดนี้ทำให้ความรู้สึกในใจฉันพลิกผันแบบกลับตาลปัตรได้อย่างไม่น่าเชื่อ ฉันจึงหันมารักและหลงใหลแซคอย่างหัวปักหัวปำได้ภายในเวลาแค่ไม่นาน ถึงขนาดลบลืมเรื่องราวสนิยมการมีเซ็กซ์ที่ชวนหลอนของเขาไปได้โดยปริยาย

จากที่สนใจติดตามในรายการเดอะสเตจแบบผ่านๆ ด้วยฐานะคนดูที่เคยรู้จักแซคเป็นการส่วนตัวมาก่อนเท่านั้น หลังๆ ก็เริ่มกลายเป็นติดหนึบจนต้องคอยตามเชียร์และหาทางสนับสนุนแซคอย่างจริงจังขึ้นเรื่อยๆ ทำทุกอย่างที่จะช่วยให้แซคสามารถเข้ารอบลึกที่สุดในเดอะสเตจ จนในที่สุดฉันก็ถึงขนาดคลั่งไคล้เขาจนถอนตัวไม่ขึ้น และกลายเป็นแฟนคลับตัวยงที่ต้องตามไปเชียร์เขาบ่อยๆ ในอีเวนต์ต่างๆ ระหว่างที่การประกวดยังไม่สิ้นสุด จนถึงตามไปเชียร์หน้าเวทีการประกวดเดอะสเตจรอบสุดท้าย ซึ่งวันนั้นแซคไม่ได้ปรากฏตัวในรายการแต่อย่างใด...

ด้วยเหตุนี้ไม่ว่าเขาจะปฏิบัติต่อฉันยังไงในปัจจุบัน ฉันก็ยังเห็นว่า

เขาเป็นผู้ชายกวนๆ ปากร้ายนิสัยดีที่น่าค้นหา...คนเดิมคนนั้นที่ฉันเคยชอบ
ในรายการเดอะสเตจอยู่นั่นเอง

"ผมรู้ว่าดีดีชอบผม"

ความคิดเพื่อเจ้าของฉันพลันสะดุดก็ก ออกจะสะดุ้งเบาๆ เพราะ
คำพูดดังกล่าว จากนั้นจึงเบิกตามองแซคอย่างอึ้งๆ

"ก็เลยต้องพาใครสักคนมาด้วย เพื่อไม่ให้เขาหลงผิดคิดเลยเถิด"

"ว่าไงนะ..." ฉันพึมพำคำถามออกไปอย่างไม่อยากเชื่อหูที่ได้ยิน
เขาบอกว่าพาผู้หญิงมาด้วยเพื่อเป็นไม้กั้นหมา แต่เขากลับหันมาถามย้ำ
หน้าตาเฉย...

"คุณชอบผมไม่ใช่เหรอ"

"แซค!" บ้ามัททำเสียงดู "เสียมารยาท"

"ที่ผมทำแบบนี้ส่วนหนึ่งก็เพราะเป็นห่วงดีดีนะคะรับคุณยาย ทั้งในฐานะ
ที่เขาเป็นคนของไอซ์และเป็นเพื่อนคุณยายด้วย ผมไม่อยากให้เขาเสียเวลา
มามีความหวังลมๆ แล้งๆ เพราะตอนนี้ผมก็ไม่ใช่เดอะสเตจแล้ว เขาควร
จะเลิกสนใจและเลิกปลื้มผมเสียที ผมไม่อยากให้เขาคิดเลยเถิดจนคุณยาย
กับไอซ์ต้องลำบากใจไปด้วย"

ฉันตกตะลึงมาก แต่ก็ได้แค่มองเขาอย่างพิศวงงงงวยแถมโมโห
จับต้นชนปลายแทบไม่ถูกกับสิ่งที่ได้ยินจากปากเขา ว่าฉันแบบนี้มันสนใจ
หาเรื่องฉันชัดๆ เลยนี่นา! "นี่! ฉันยังไม่ได้มีความหวังอะไรเลยนะ คุณคิดเอง
เออเองไปโน่นได้ไงเนี่ย!"

"ก็คุณยังชอบผมอยู่จริงๆ ผมสังเกตเห็นจากสายตา ยิ่งเวลาตอน
เจอคุณที่ออฟฟิศไอซ์ โดนคุณมองแบบนี้แล้วมันขนลุกมากจริงๆ"

"อะไรนะ!" ฉันแทบแหกปากกรี๊ดร้องออกมา "ฉันอาจจะชอบคุณ...
แต่ก็ไม่ได้ชอบขนาดนั้น แล้วก็ไม่ได้ชอบแบบที่ว่า...เป็นการสนใจผู้ชาย!"
ฉันปฏิเสธจนลั่นรัว พยายามตั้งสติ หาทางเอาตัวรอดจากการกล่าวหาที่

ไม่ยุติธรรมอย่างเหลือเชื่อของแซค สรุปว่าเขาจะมีมารยาทกับทุกคนยกเว้นฉันสินะ! "ฉันชอบคุณเหมือนชอบสิ่งของนะ... เข้าใจไหม!"

"จะชอบแบบไหนหรือขนาดไหนผมก็ต้องระวังคุณไว้ก่อนอยู่ดี เพราะผมเป็นคนขี้ระแวง"

หน้อย... งั้นก็ควรจะมีจักรแวงตรีห์โดยไม่พูดจាកวนบาทาคณอื่นเขาแบบนี้ด้วยสิยะ!

"สรุปว่าที่คุณพาผู้หญิงมาด้วยวันนี้ ก็เพราะกลัวว่าฉันจะเข้าหาหรือคิดจะจับคุณ... อย่างงั้นหรือ"

เขาทำหน้าตากวนโมโหพร้อมกับไหวไหล่เบาๆ โดยไม่ตอบคำถามออกมาเป็นคำพูดตรงๆ

"นี่! รู้จักแยกแยะหน้อยได้ไหม คุณคงไม่เคยเข้าใจคำว่าแฟนคลับเลยสินะ สำหรับฉันมันเป็นการชื่นชอบเพื่อหากิจกรรมทำในยามว่าง เพื่อเฮฮา เอาสนุก เป็นงานอดิเรก ต่อให้จริงจังแค่ไหนมันก็มีลิมิตแคในระดับแฟนคลับเท่านั้น ที่สำคัญ... ตอนนี้มีไอดอลที่ฉันเลิกกว่าคุณตั้งมากมายหลายคน ทั้งเงินทั้งเกาหลี่ได้หัวัน คุณจะเป็นหรือไม่เป็นเดอะสเดจแล้วฉันก็ไม่เคยคิดอะไรไปไกลเกินขอบเขตของแฟนคลับ!"

"ผมจะเข้าใจได้ไง ก็ขนาดว่าผมออกจากวงการมาแล้วคุณยังมองด้วยสายตาแบบนั้น ที่สำคัญคุณไม่ได้มีโอกาสใกล้ชิดไอดอลคนอื่นด้วยนี่นา แฟนคลับที่ไหนก็อยากได้โมเมนต์กับไอดอลทั้งนั้น ยิ่งถ้ามีโอกาสให้ได้เข้ามาเป็นวงในหรืออะไรที่มากกว่าแค่แฟนคลับทั่วๆ ไป ส่วนใหญ่ก็มักไม่ยอมพลาด ผมถึงต้องระวังตัวไว้ ผมเป็นคนรอบคอบ"

"เป็นคนรอบคอบหรือหลงตัวเองจนหน้ามืดกันแน่ฮี้ ไม่ว่าจะคุณระวังระแวงเพราะเคยเจอซาแซงหรือแฟนคลับประเภทไหนมาก่อน แต่สาบานเลยว่าฉันไม่ใช่พวกชอบสร้างปัญหา ฉันแค่ชอบกิจกรรมที่มีเรื่องสนุกทำเพื่อผ่อนคลายความเครียด ตามดารารายเพื่อจะได้มีเรื่องให้เฟือก แต่ไม่เคยอยากมี"

สายสัมพันธ์ส่วนตัวกับไอดอลเลยสักนิด ไม่ได้ต้องการอะไรมากไปกว่าการคอยให้กำลังใจอยู่ห่างๆ ช่วยผลักดัน ตามซัพพอร์ต ซึ่ชมอยู่ไกลๆ ร่วมกับแฟนคลับทั้งหมดอย่างเป็นกลุ่มก้อน และไม่ต้องการความพิเศษเหนือกว่าแฟนคลับคนอื่น เพราะความสนุกของการตั้งเครื่องหนึ่งมันจะมาจากแฟนคลับด้วยกัน ถ้าฉันคิดอะไรบ้าง แบบที่คุณว่าก็คงมีผู้ชายที่ฉันอยากได้มาเป็นสามีจริงๆ นับไม่ถ้วนเลยล่ะคะ แล้วจะบอกให้นะ...ว่าเวลาตั้งฉันชอบเรียกศิลปินว่าลูก จะดูหลักฐานใหม่ ถ้าอยากจะทำจริงๆ *คุณแม่* จะจذبชื่อแฉีกๆ ตัวเองให้ไปซูดได้ตามสบายเลย!"

"ดีดี๊จะ... เบาๆ หน้อยเถอะหนู แซคขวัญหนีดีฝ่อหมดแล้วนั่นดูหน้า..."

ป้ามัทพรามเนิบๆ อย่างใจเย็น พร้อมเอามือมาแตะข้อศอกฉันอย่างนุ่มนวล เรียกสติที่แตกกระเจิงของฉันคืนกลับมาได้ในระดับหนึ่ง อากาศหัวร้อนที่ยิ่งพุทก็ยิ่งของขึ้นจึงค่อยๆ ทุเลาเบาบางลง... สีหน้าแซคตอนนีดูเหมือนจะตกตะลึงพิริ่งเพริดมิใช่น้อยเลย

ฉันรู้ตัวมานานแล้วว่าแซคมีความรู้สึกในแง่ลบต่อฉันมาตลอดนับแต่วันที่ฉันบังเอิญไปเห็นเขามีอะไรกับผู้หญิงสองคนในวิลล่าของโรงแรมตอนเราไปร่วมประชุมงานหนึ่งด้วยกัน เพราะหลังจากนั้นมาเขาก็มองฉันด้วยสายตาห่างเหินกว่าเดิม ทั้งเฉยชา บางทีก็ทำหน้าเหวี่ยงใส่ มีแววรังเกียจเตี้ยดฉันทีนิตๆ ระแวงหน้อยๆ และไม่เคยเป็นมิตรด้วยอีกเลย อาจเป็นเพราะเขาคิดไปเองว่าฉันเห็นพฤติกรรมทางเพศอันโลดโผนของเขาแล้วจะตั้งแง่รังเกียจ ซ้ำยังคงเอาเรื่องของเขาไปนินทาลับหลัง เขาก็เลยชิงตั้งแง่ใส่ฉันก่อน... แต่จริงๆ ความรู้สึกในแง่ลบของฉันอย่างที่ว่านั่นมันก็ต้องมีบ้างแหละ ก็ใครมันจะไปอดใจไม่คิดหรือเก็บเรื่องแบบนั้นไว้คนเดียวเจียบๆ ได้ ใช่มั้ยมันก็ต้องเฝ้าทีให้เพื่อนพ้องบ้างลิคนเรา...

แต่ถึงกระนั้นแซคก็ไม่เคยหยาบคายใส่ฉันเท่าวันนี้มาก่อน เขาไม่เคย

พูดจาแยๆ กับฉันตรงๆ แบบนี้เลย ยอมรับว่านี่ฉันช็อกหน้าตุลเลยละ

แต่ว่านะ... การที่รู้ว่าฉันเป็นแฟนคลับและปลื้มเขามาก นี่มันต้องระวังและรังเกียจกันจริงจังขนาดนี้เลยหรอ แทนที่จะดีใจที่มีคนชอบ... เขาดันมาเกลียดฉันแถมยังทำให้ฉันเกลียดเขาอีกต่างหาก งี่เง่าพิลึก!

"ไปกันเถอะค่ะ แทมมีคุยโทรศัพท์เสร็จแล้ว ขอโทษนะคะที่ปล่อยให้รอนาน"

เมื่อสาวสวยของแซคเดินกลับมาสมทบ บรรยากาศตึงเครียดก็พลันคลี่คลายไป ฉันพยายามปรับอารมณ์และสีหน้าให้เป็นปกติแล้วเดินตามหลังแซคกับแทมมี่ที่ช่วยกันประคองป้ามัทไปที่รถ... ด้วยความรู้สึกที่ยากจะบรรยาย

ทุกคนที่บ้านของฉันมีความตื่นเต้นดีใจกันถ้วนหน้าที่มีแซคเป็นแขก มาร่วมงานเลี้ยงครบรอบแต่งงานของพ่อกับแม่ในวันนี้ โดยเฉพาะ 'พีแอม' พี่สะใภ้ฉันที่ใสใจแซคเป็นพิเศษ ซึ่งแซคก็ทำตัวดีมีมารยาทกับทุกคน แม้จะไม่ใช้คนคุยเก่งอะไรนัก แต่ก็ถือว่าเขาช่างคุยอย่างรู้กาลเทศะและรู้จักหะการสนทนาเป็นอย่างดี วันนี้เขาดูมีเสน่ห์ไม่ต่างจากแซคในรายการ เดอะสเตจที่ทุกคนคุ้นเคยเลย ตรงข้ามกับคนที่หาเรื่องให้ฉันช็อกและหงุดหงิดสุดๆ เมื่อชั่วโม่งก่อนลิบลิบ...

ซีกับแบ่งตักใจมากเมื่อมาเจอแซคที่บ้านฉัน พวกเขาอึกทหายแซคตามมารยาทโดยไม่แสดงความประหลาดใจอย่างออกนอกหน้า จนกระทั่งเมื่อมีโอกาสคุยกับฉันตามลำพังตอนช่วยฉันจัดเตรียมของหวานและผลไม้หลังมือค้ำอยู่ตรงเคาน์เตอร์เตรียมอาหารในครัว เพื่อนรักทั้งคู่ก็เปิดฉากรุมฉันทันที...

"คืออะไรยังไง" ซีถามพลางตัวตวยตวยตาผ่านประตูห้องครัวออกไปทางโถงกลางของบ้านแวบหนึ่ง ซึ่งข้างในนั้นแซคกำลังตกอยู่ในวงล้อมอันอบอุ่น

ของครอบครัวฉัน

วันนี้โถงกลางถูกปรับเปลี่ยนให้เป็นห้องอาหารขนาดใหญ่ชั่วคราว บรรยากาศโดยรวมของงานเลี้ยงครบรอบแต่งงานของพ่อกับแม่ของฉันวันนี้ถือว่าดีมาก บ้านเราชอบจัดงานเลี้ยงเล็กๆ แบบนี้เป็นปกติอยู่แล้ว ทุกอย่างจึงดูราบรื่นและมีบรรยากาศกันเองอย่างเป็นธรรมชาติ

"แซคขอตามมาด้วย เพราะวันนี้เขาอยากใช้เวลากับป้ามัท เขาบอกว่าว่างแค่วันนี้วันเดียว ตั้งแต่พรุ่งนี้จะต้องทำงานยาวสองอาทิตย์รวด คงอยากมีเวลาออกด้อ้นคุณยาย"

"แต่ฉันว่า...เหตุผลที่เขาทำแบบนี้คงเป็นเพราะเขาระวังแก่มากกว่านะ ดีดี เขาอาจจะกลัวแกมาแย่งสมบัติป้ามัทไปหมดเลยต้องหาทางตามจับผิดและกันทำ!"

การสันนิษฐานด้วยท่าทางมั่นใจของแป้งทำให้ฉันต้องชะงักและนึ่วหน้ามอง

"แซคอาจจะไม่ใช่คนงกหวงสมบัติก็จริง ดูได้จากการทำงานที่เขาสละธุรกิจมูลค่ามหาศาลให้ลูกบุญธรรมของพ่อรับช่วงแทนโดยไม่เสียดาย แล้วมาเริ่มต้นชีวิตใหม่ของตัวเองอย่างเป็นอิสระ แต่นี่มันคนละครณีกัน ที่เขาไม่ต้องการบริษัทของพ่อก็เป็นเพราะรู้ว่าไม่รักและไม่มีความถนัดในการบริหารงาน อายุก็ยังไม่ค่อยเกินกว่าจะตัดใจทิ้งชีวิตสนุกสุดเหวี่ยงของตัวเองไปรับผิดชอบงานใหญ่ที่ยู่ยากระดับนั้นได้ แล้วเขาก็ชอบเมืองไทยมาก ถึงได้ย้ายมาปักหลักอยู่ที่นี้ ที่สำคัญทรัพย์สินสมบัติของป้ามัทส่วนใหญ่คือที่ดินทำเลทองและอสังหาริมทรัพย์ที่ก่อให้เกิดรายได้อย่างสม่ำเสมอทั้งนั้น โดยที่ไม่ต้องใช้จ่ายลงทุนหรือบริหารงานอะไรยุ่งยากเลย ได้มาไว้ก็สบายไปทั้งชาติโดยแทบไม่ต้องทำอะไร"

"จริงๆ ฉันก็เริ่มจะสงสัยเรื่องนี้อยู่เหมือนกัน" ฉันพิมพ์อย่างคล้อยตาม

"แล้วถ้าป้ามัทตัดสินใจว่าจะยกสมบัติให้แกจริง ๆ เขาจะรีบฆ่าตัดตอนแกใหม่เนี่ยดีดี!" ซิโพล่งขึ้นอย่างตลกอกตลกใจ ฉันเลยค้อนขวับ

"เขาไม่โง่แบบนั้นหรือหน้า ชินทำไปใครก็รู้กันหมดสินว่าเป็นเขา"

"มันก็ไม่แน่นะ คนเรามีอารมณ์ชั่ววูบด้วยกันทั้งนั้น แล้วบางที่เขาอาจจะตัดสินใจทำลงไปเพราะมันใจว่าตัวเองสามารถวางแผนได้แบบยล... ไม่เหลือหลักฐาน แล้วสมบัติป้ามัทไม่ใช่หน่อยๆ เลย ถ้าหน้ามิดขึ้นมาเขาอาจจะคิดว่าการเสี่ยงวางแผนฆาตกรรมแค่ศพเดียวมันคุ้มยิ่งกว่าคุ้ม อย่าวุ่นวายแต่ศพเดียวเลย ต่อให้สามสี่ศพเขาก็อาจจะทำเพื่อสมบัติป้ามัทได้สบายๆ"

"นี่แกคงเขียนบทซีรีส์ให้คุณโบว์มากไปแล้วนะซี แกกำลังท่องกำลังใฝ่อย่าจินตนาการถึงอะไรแบบนั้นให้มาก เดี่ยวหลานฉันเกิดมาเป็นคนใจคอโหดเหี้ยม สงสารคุณท้อป"

"เออ นั่นนะสิ" แป้งมีท่าทีเห็นด้วยกับฉัน "เห็นที่ฉันคงต้องเตือนคุณโบว์ให้เลิกใช้งานแกชั่วคราวแล้วละ"

"เหนือสิ่งอื่นใด... ต่อให้ป้ามัทยกสมบัติให้ ฉันก็จะไม่มีวันรับไว้ นั่นมันยิ่งกว่าเงินรื้อนก่อนโตที่อาจจะนำมาซึ่งเคราะห์กรรมชุดใหญ่แบบคอมโบ้เซ่ต ซึ่รับไว้คงจะมีแต่ปัญหาเดือดร้อนตามมาไม่จบไม่สิ้น"

คนที่สวยโดดเด่นกว่าใครในค่านี้นี้เป็นใครไปไม่ได้นอกจากผู้หญิงของแซคที่ชื่อแทมมี่ แม้ชุดที่สวมจะเป็นแค่ค็อกเทลเดรสสีขาวเรียบๆ แต่มันกลับเซ็กซี่มีเสน่ห์และสวยสง่าอย่างร้ายกาจ ผิวสีแทนผุดผ่องทำให้เธอดูแพงระยับราวกับนางแบบอินเตอร์ที่มีใบหน้าสวยหวานชวนพิศมัย อีกทั้งแทมมี่ยังเป็นคนอหยาศัยตีมากจนพวกเรต่างพากันชื่นชมถ้วนหน้า และทำให้ฉันยิ่งหมั่นไส้แซคเข้าไปใหญ่ แต่ก็... ทำให้เข้าใจได้ว่าเหตุใดเขาจึงมีท่าทีดูถูกฉันอย่างจริงจังเมื่อระแวงว่าฉันจะไปคิดเล่ห์เกิดกับเขาก็ในเมื่อแฟนเขาดีเลิศประเสริฐศรี เขาก็คงอดไม่ได้ที่จะเอาผู้หญิงกะโหลก

กะลาที่ทำท่าเหมือนจะมีใจให้เขาไปเปรียบเทียบ แต่มันก็น่าโมโหจริงๆ ที่เขาออกอาการว่ารับไม่ได้เพียงเพราะคิดว่าฉันไปแอบชอบ...

พอเราจัดห้องโถงให้เป็นฟลอร์เต้นรำชั่วคราวตามสไตล์ครอบครัว บ้านเทิงของเรา หนุ่มๆ ก็พากันต่อคิวขอเต้นรำกับแทมมี่ยกใหญ่ แทมมี่ทำให้ห้องโถงกว้างที่ดูจืดชืดไร้สีสันและแสนจะธรรมดาสามัญของบ้านฉัน กลายเป็นเสมือนโถงงานเลี้ยงสุดหรูในเทพนิยายไปโดยปริยาย แม้แต่พ่อฉันยังกระตือรือร้นขอเต้นรำกับแทมมี่โดยไม่คิดจะเกรงใจศรีภรรยาที่กำลังฉลองวันครบรอบแต่งงานร่วมกัน พอจับคู่เต้นเปิดฟลอร์กับแม่เสร็จ พ่อก็ชิงไปขอแทมมี่เต้นต่อทันที แล้วยกแม่ให้เต้นกับแซคไปหน้าตาเฉย แม่เป็นคนใจกว้างและเป็นผู้หญิงสายฮาอยู่แล้วจึงได้แต่แซวพ่อที่ออกอาการขวยเขินแทมมี่อย่างซ้ำๆ แถมยังถ่ายรูปเก็บไว้เป็นที่ระลึกเสียมากมาย อีกต่างหาก ส่วนหนึ่งก็เป็นเพราะพ่อไม่เคยมีประวัติเรื่องเจ้าชู้นอกใจมาก่อน แล้วแม่ก็ไม่ใช้คนคิดมาก บ้านฉันเป็นมนุษย์สายฮาบ้างกิจกรรม และมองโลกในแง่บวกสุดๆ ส่วนเรื่องดราม่าจะไม่ใช่ที่นิยมในหมู่เราเท่าไรนัก

"แซคช่วยเต้นกับดีดีสักเพลงได้ไหม ดีดีเป็นแฟนคลับตัวยงของคุณเลยนะคะ"

พี่สะใภ้ฉันเอ่ยปากอย่างมีเมตตา...ทั้งที่ฉันไม่ได้ต้องการเลย ทำให้ทุกคนตรงนั้นหันมามองฉันเป็นตาเดียว ฉันกะพริบตาสองพริบพร้อมกับยกมือขึ้นเกาหัวเก๋ๆ พอมองไปทางแซคก็เห็นเขาทำหน้าแบบ...บอกไม่ถูกเหมือนกันว่าเขาทำหน้ายังไง แต่มันทำให้ฉันรับรู้ได้ว่าเขายี่ และมีอาการต่อต้านเบาๆ ทันควัน

อะไรของเขาเนี่ย ทำไมต้องรังเกียจกันด้วย ฉันนำยี่ตรงไหนมึทราบ ถึงตอนนี้ฉันจะนั่งเสื่อยืดตั้งประจำด้อมกาย กับกางเกงยีนขาสั้นโทรมๆ สวมแว่นสายตากรอบเหลี่ยมเซยระเบิด เนิร์ดนิดๆ ดูน่าเบื่อหน่ายๆ หน้าออกคัพเอ๋ไม่มีความเร้าใจใดๆ ซุกซ่อนอยู่ ขาไม่ค่อยยาว เอวไม่ค่อยกิ่ว ผิวพรรณ

รีก็ซัดเซียวเหมือนผีดูดเลือด ผมเผ้าหยาบกระด้างเหมือนไม้กวาดดอกหญ้า... แต่มันก็มีอยู่บ้างนะคนที่บอกว่าฉันน่ารักนะ ถึงจะมีไม่มากนักแต่ก็ถือว่า มีเสน่ห์...

"ว่าไง คุณจะเด่นไหม"

ฉันนั่งลงไปเพราะคำถามอย่างไม่อ้อมค้อมจากปากแซค ทำทางเขา ดูถามแบบแกนๆ ตามมารยาท จะว่าไป...ตอนนี้ฉันเองก็ทำตัวไม่ค่อยถูกนักต่อหน้าแซค เนื่องจากใจจริงฉันยังชอบและรู้สึกดีต่อเขาอยู่ค่อนข้างมาก ในขณะที่เขาดูเหมือนจะหมั่นขี้น้ำฉันสุดๆ ไปเลย!

"อย่าเล่นตัวเลยดีดี เต้นกับพี่เขาหน่อยเถอะ"

"แม่... แซคเด็กกว่าดีสามปี พี่เพ้ออะไรกัน" ฉันรีบเตือนด้วยสีหน้าไร้อารมณ์

"อะไรนะ!" แม่ทำท่าตกใจจนเวอร์

"แม่ก็... ผู้เข้าประกวดเดอะสเตจต้องอายุไม่เกินยี่สิบหก แล้วตอนนี้เขาจะเป็นรุ่นพี่ที่ดีได้ไง" พี่บ๊อง...พี่ชายฉันเตือนแม่ด้วยเสียงกักหัวเราะปรายตามองแซคอย่างเอ็นดู แม้แต่พี่ชายแมนเกินร้อยของฉันก็ยังดูเหมือนจะหลงเสน่ห์แซคไปด้วยอีกคนแล้วละ

"เออ... จริง แม่ก็ลืมนึกไป"

"ขอโทษครับที่ผมหน้าแก่ไปหน่อย" แซคพูดกับแม่ พร้อมกับตีหน้าเศร้าได้น่ารักโคตรๆ และนำหมั่นไส้มาก เกลียดดด!

"โอ้ แซคไม่ได้หน้าแก่เลยนะจ๊ะ แต่ทำทางลูกดูเป็นผู้ใหญ่กว่าดีดีมาก แล้วหน้าฝรั่งแถมยังตัวสูงใหญ่แบบนี้...พอเทียบกับดีดีที่นอกเวลางานจะกะเปิบกะป้าดูไม่ได้สุดๆ อย่างที่เห็นนี่ละ แม่ก็เลยยิ่งเพลอลืมเรื่องอายุไป"

ไม่เข้าใจ...แม่จะขี้ทำอะไรเนี่ยย นี่ลูกนะลูก แล้วนั่นมันก็คนอื่น!

แต่สรุปว่า...แม่ฉันที่เคยขี้แซคสุดๆ เพราะขำฉาวทั้งหมดทั้งมวลที่รู้มาจนถึงขนาดคอยขัดคอฉันกับพี่สะใภ้ที่เป็นแฟนคลับแซคอยู่ตลอดเวลา

ตอนนี้ได้เปลี่ยนสีไปเป็นที่เรียบร้อยแล้ว อาจเพราะอิทธิพลจากของขวัญ
วันครบรอบแต่งงานที่แซคนำมามอบให้ ซึ่งเป็นแพ็คเกจท่องเที่ยว
ระดับหรูบนเรือสำราญสุดพิเศษสำหรับพ่อกับแม่...ก็เป็นที่แม่จึงถึงกับ
เรียกแซคว่าลูกได้โดยไม่เคอะเขินเลยสักนิด *จ๊ะแม่จ๋า...ดีอย่างหนูขอ
ยอมแพ้แต่โดยดี!*

"ตกลงว่าอยากเด่นกับแซคใหม่ดีดี มัวชักช้าเสียเวลาคนอื่นเขา"
แม่คาคคั้น

"อยากมากเลยคะ แต่ไม่ดีกว่า...ดีเขิน"

"เขินทำไม!" แม่ดูพร้อมกับค้อนเคื่องเหมือนหมั่นไส้ลูกสาวสุดที่รัก
เต็มทน "แล้ววันนี้ไม่เห็นกรี๊ดกรี๊ดแซคเลย หรือว่าเบื่อแล้ว"

"ใครบอก ดียังชอบเขาอยู่นะคะ อาจไม่เท่าเดิม...แต่ก็ยังชอบ
ถึงจะผิดหวังไม่หายเรื่องที่เขาทิ้งเวทีเดอะสเตจไปกลางคัน แต่สี่ห้าเดือน
มานี้ดีก็ยังคงตามตั้งเขาทางโซเซียลอยู่ตลอด"

"ตอนนั้นคุณแม่เขาเจ็บหนัก เขาต้องรีบไปดูแลคุณแม่ ลูกควรจะ
เข้าใจและชื่นชมเขาถึงจะถูกนะดีดี ไม่ใช่มาบอกว่าผิดหวัง"

"ดีก็ชื่นชมเขาอยู่นะคะ แล้วก็ยังชอบเขาอยู่ ถึงจะไม่เท่าเดิม..."
แต่เนี่ย...เราต้องสนทนากันเรื่องความตั้งใจของฉันทิ้งอย่างเปิดเผยและจริงจัง
ต่อหน้าแซคเพื่อ...?

"งั้นก็เด่นกับเขาสิ นี่โอกาสทองแล้วนะ" แม่ยุยงส่งเสริมไม่เลิก

"ถือเสียว่าเป็นการเด่นรำเพื่อเก็บความทรงจำไว้เป็นที่ระลึกนะจะดีดี
ไปเถอะจ๊ะ" ป้ามัทช่วยเชียร์อีกแรง ทำเอากลายเป็นประเด็นที่ทำให้ฉันท้อง
ตอกอยู่ในสถานการณ์ยากลำบากขึ้นมาทันที โชคดีที่แทมมีเด่นรำต่อกับ
พ่อฉันทักเพลง ส่วนซีกีแวนไปคุยโทรศัพท์กับสามี ในขณะที่แบ่งหลงไป
คุยโทรศัพท์เรื่องงานอยู่ในครัว ฉันทเลยไม่ต้องอึดอัดเพราะสายตาจ้องจับผิด
ของเพื่อนรักและแฟนสาวของแซค

ในที่สุดฉันก็เลยได้เดินร่ำกับแซคและเหยียบเท้าเขาไปหลายทีจริงๆ แล้วเลขาฯ ส่วนตัวคุณไอซ์อย่างฉันนี่น้ออกงานกับเจ้านายบ่อยจนเดินร่ำได้คล่องแทบทุกจังหวัด มีความซ่าของเกือบทุกสเต็มเลยก็ว่าได้ แต่ทำที่เซ็กซี่ หยิ่งๆ และดูไว้ตัวกับฉันจนไอเวอร์ของแซคทำให้ฉันหมั่นไส้จนอดไม่ได้ที่จะแกล้งเหยียบเท้าเขาเหมือนไม่ได้ตั้งใจอยู่หลายครั้ง ยอมรับว่าความใกล้ชิดและสัมผัสของเขาทำให้ใจฉันเต้นระรัวเหมือนจะระเบิดออกมาจากอกตลอดเวลา ทว่าฉันเป็นคนที่สามารถควบคุมปฏิกิริยาตัวเองได้ดีเหนือมนุษย์ทั่วไป ยกเว้นอาการร้อนผ่าวที่แก้มจนมันน่าจะแดงปลั่งให้เขาจับสังเกตได้ไม่ยาก แต่ว่า...ก็ช่างมันปะไรเรื่องแค่นี้...

"มือคุณเย็น ตื่นเต้นหรือ"

"นิดหน่อย" ฉันตอบหน้าตาเฉย ตรงข้ามกับหัวใจที่กระตุกวบอย่างแรง

"ไหนว่าไม่ค่อยชอบผมแล้ว"

"ต่อให้เต้นกับลุง รปภ. หรือป้าชายลือตเตอร์หน้าเซเว่น มือฉันก็เย็นเป็นผีดิบแบบนี้แหละ"

"..."

"ถามหน่อยได้ไหม เพราะอะไรคุณถึงเกลียดฉัน"

"ใครบอกว่าผมเกลียดคุณ"

"เด็กสามขวบยังดูออก"

"..."

"บอกหน่อยเถอะ มันคาใจมาก ฉันไปทำอะไรให้คุณโกรธตอนไหนหรือ เมื่อก่อน...จำได้ว่าเวลาเจอกันคุณก็ไม่เคยทำท่ารังเกียจฉันแบบตอนนี้หรือว่าคุณเกลียดตึง?"

"นั่นก็ส่วนหนึ่ง...แต่ไม่เกี่ยวกับกรณีคนอื่นเลยนะ ผมรู้สึกไม่ดีก็เฉพาะแฟนคลับนิสัยอย่างคุณเท่านั้นแหละ"

ฉันสะอึกอย่างหนักจนหน้าแทบหงาย แล้ว นิสัยอย่างฉันนี่มันยังไวกันพระ พังแล้วฉันจนอยากตบ แต่ฉันก็สามารถทำใจได้ภายในไม่กี่วินาทีเออ...ทำไมฉันเก่งอย่างนี้เนี่ย ทั้งเก่งทั้งแกร่งทั้งหน้าหนาเลยแม่คุณ!

"งั้นก็ดีแล้วที่คุณโดนตัดออกจากเดอะสเตจ และเลิกคิดเป็นนักแสดงอาชีพ เพราะถ้าอยากเป็นนักแสดงแล้วดันเกลียดแฟนคลับตัวเอง ชาตินี้คงได้เกิดอยู่หรอก" ฉันประชด

"ก็บอกแล้วว่าอคติเฉพาะกับคุณ"

สะอึกซ้ำสองค่ะ! "แล้วทำไมต้องเป็นเฉพาะกับฉันด้วย!"

"ก็เพราะผมรู้ว่าคุณดูถูกผม"

"..."

"ครั้งแรกที่เราเจอกันที่ออฟฟิศไอซ์ ผมจำได้ว่าคุณดีกับผมมาก คุณมีน้ำใจ...คอยช่วยเหลืองานผมเป็นอย่างดีด้วยความจริงใจ จนเรียกได้ว่าทุ่มเทให้เกินหน้าที่ด้วยซ้ำ ผมจึงรู้สึกดีกับคุณจริงๆ ผมชื่นชมที่เห็นคุณรับผิดชอบงานของตัวเอง หรือแม้กระทั่งผมและของคนอื่นอย่างกระตือรือร้นเสมอ จนผมมักจะอิจฉาไอซ์ที่มีคุณเป็นผู้ช่วย..."

"..."

"แล้วผมก็ถูกชะตากับคุณมากตั้งแต่แรกเจอ ตอนนั้น...ผมชอบคุณมากจริงๆ นะที่ดี"

"..."

"แต่ว่าสายตาคูณมองผมมันเปลี่ยนไปทันทีหลังจากคุณเข้าไปเห็นผมในวิลล่าคืนนั้น..."

คำพูดด้วยน้ำเสียงราบเรียบเย็นชาของแซคทำให้หัวใจฉันหकคะเมนตลังกาเหมือนรถไฟเหาะ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อเขาพูดถึงเรื่องตอนที่ฉันเห็นเขานัวเนียกับผู้หญิงสองคนในสระว่ายน้ำ!

"ตั้งแต่นั้นผมก็รู้สึกชัดเจนเลยว่าคุณนี่ก็ดูถูกผมอยู่ตลอดเวลา สายตา

คุณทำให้ผมขมลูก แล้วคุณยังเอาผมไปนินทาหลังอีกด้วย ผมเกลียดที่สุดคือคนที่ชอบดัดสินคนอื่นเพราะคิดว่าคนอื่นแตกต่างจากตัวเอง ผมรับไม่ได้จริงๆ กับนิสัยแบบนี้ของคุณ มันเป็นพฤติกรรมที่น่ารังเกียจมากสำหรับผม ซึ่งก็คงไม่ต่างจากที่คุณรังเกียจเรื่องของผมเท่าไรหรอก"

ฉันสะอึกอย่างจ้องอีกหนึ่งคำรบ คราวนี้รู้สึกหน้าม่านจนมีดีไปวูบหนึ่งเลย ต้องยอมรับอย่างเถียงไม่ออกว่าตัวเองนิสัยไม่ดีมากเสียจนสมควรโดนเขาตำแล้ว เพราะฉันก็เป็นแบบที่เขาว่าจริงๆ นั่นแหละ แต่ว่าการที่อยู่ๆ เขาก็มาบอกว่าเคยชอบฉัน แต่ตอนนี้เกลียดแล้วเพราะว่าฉันนิสัยไม่ดีนี่มันคืออะไรกันเนี่ย บอกเลยว่าฟังแล้วสับสนจนจิตหลุดอย่างแรง หลุดแบบหลุดลุ่ยเลยละ!

"ถึงผมจะไม่ใช้คนดี ความประพฤติบางอย่างก็แย่มากอย่างที่เห็น แต่มันก็เป็นเรื่องส่วนตัวที่ไม่เกี่ยวอะไรกับคุณ ผมจึงไม่ชอบเลยที่สังเกตเห็นว่าเวลาเราเจอกัน สายตาที่คุณมองผมมันเปลี่ยนไปหลังจากได้เห็นพฤติกรรมส่วนตัวของผมในคืนนั้น ถึงจะพยายามบั้นหน้าเป็นปกติสักแค่ไหน คุณก็ซ่อนอาการดูถูกดูหมิ่นเอาไว้ไม่ได้เลย"

"..."

"แล้วบังเอิญว่านั่นเป็นครั้งแรกสำหรับผม ที่มีคนไว้มารยาทโผล่มาเห็นตอนกำลังมีเซ็กซ์ มันเป็นเรื่องส่วนตัวที่ผมไม่ชอบให้ใครมาสอดรู้สอดเห็น มันจึงถือเป็นเหตุการณ์เลวร้ายที่สุดเรื่องหนึ่งในชีวิต ผมถึงรู้สึกแย่มากจนฝังใจ จนพานเกลียดคุณเข้าไส้"

"ฉัน...แต่ฉัน...ตอนนั้นฉันไม่ได้ตั้งใจ ไม่ได้คิดจะสอดรู้สอดเห็นเลย!"

"แน่ใจหรือดีดี"

"นี่คุณ...คิดว่าคืนนั้นฉันเจตนาเข้าไปดูคุณให้เต็มตาขึ้นหรือ!"

"แล้วเต็มตาไหมล่ะ"

ฉันสะอึกและหน้าเจื่อนไปทันควัน ทำให้แซคแสดงสีหน้ารังเกียจ

ออกมาอีกครั้ง

"แต่จากนั้น...พอผมเข้าประกวดเดอะสตาร์แล้วคุณก็เปลี่ยนท่าทีมา คลั่งไคล้และคอยเชียร์ผมในฐานะแฟนคลับตัวยงอย่างจริงจัง เหมือนลิ้ม เรื่องคืนนั้นไปแล้ว มันก็ทำให้ผมเห็นแล้วยิ่งรู้สึกแปลกๆ กับคุณเข้าไปใหญ่ บอกตามตรง...แทนที่จะเปลี่ยนใจมาชอบ ผมอยากให้คุณเกลียดผม ไปตลอดชีวิตเลยมากกว่า"

"..."

"นี่แหละ คือเหตุผลว่าทำไมผมถึงอคติเฉพาะกับคุณแค่คนเดียว"

เหตุผลของเขาทำให้ฉันรู้สึกหน้าชาจนสะใจ ซาดิกไปทั้งแถบ ซาไปหมดทั้งตัว ทั้งร้อนวูบวาบและเย็นๆ ซาๆ สลับกันไปมา แถมยังมีอาการ จุกจนพูดอะไรไม่ออกอีกต่างหาก รู้สึกแน่นในอกจนลมหายใจติดๆ ชัดๆ ขึ้นมาอย่างกะทันหัน มีอฉันสิ้นใจรู้สึกได้...ฉันอาจจะสิ้นไปทั้งตัวเลยด้วยซ้ำ การเคลื่อนไหวตัวตามจังหวะเพลงซึ้งๆ อย่างอัตโนมัติราวกับหุ่นยนต์นั้นก็พลัน ชะงักงันจนแน่นิ่งไปโดยปริยาย ในที่สุดจึงต้องเค้นเสียงพึมพำบอกเขา เพื่อขอตัวยุติการเต้นรำ แล้วผละออกจากวงแขนเขาไปทันที...

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)